

Arrest

nr. 315 489 van 25 oktober 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANCRAEYNEST
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 januari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 mei 2024.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 augustus 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat P. VANCRAEYNEST verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 2001.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 28 mei 2021. Op 28 mei 2021 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 31 augustus 2022 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal).

Op 30 november 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Afghaanse nationaliteit en bent u Tadzjiek van etnische afkomst. U bent een moslim van de soenitische stekking. U verklaart achttien jaar oud te zijn, maar op basis van leeftijdsonderzoek door de Dienst Voogdij werd (...) november 2001 als uw geboortedatum aangenomen en zou u nu aldus twintig jaar oud zijn. U bent geboren in Charbagh Kechari, een dorp gelegen in het district Qarghaie van de Afghaanse provincie Laghman. U woonde hier tot net voor uw vertrek uit Afghanistan samen met uw moeder, uw twee broers en uw paternale oom.

Uw vader werkte voor de voormalige Afghaanse autoriteiten. Zeven à acht jaar geleden overleed hij bij een zelfmoordaanslag in de bazar toen hij daar inkopen aan het doen was. Hierop volgend ging uw moeder een religieus huwelijk aan met uw paternale oom. Uw paternale oom besloot na één à anderhalf jaar in uw dorp verbleven te hebben, uw dorp te verlaten om werk te zoeken. Na het verlaten van uw dorp vond uw paternale oom werk op de dienst publicaties van de Afghaanse Politie in Nangarhar. Aangezien uw moeder tegen iemand in het dorp had verteld dat haar echtgenoot werkte voor de autoriteiten, kwam deze informatie uiteindelijk ook bij de taliban terecht. Naar aanleiding hiervan ontvingen jullie een dreigbrief van de taliban waarin erop werd gewezen dat uw paternale oom zijn werk moest stopzetten en moest terugkeren naar uw dorp. In dat geval zou hem niets overkomen. Uw paternale oom gaf hier echter geen gevolg aan. Toen hij alsnog voor een bezoek huiswaarts keerde, ondervond hij geen problemen met de taliban.

Toen uw paternale oom op een dag aankondigde opnieuw naar het dorp te komen, wilde u hem samen met uw vriend Samir gaan opwachten aan de net buiten het dorp gelegen begraafplaats. Daar zag u een vijftal talibanleden zitten. U lichtte uw paternale oom hier meteen telefonisch over in en vertrok dan opnieuw naar huis. Nadat uw oom hierop volgend de politie informeerde over de aanwezigheid van de talibanleden aan de begraafplaats, ontstond er een gevecht tussen de Afghaanse lokale politie en de voornoemde leden van de taliban. Hierbij kwamen twee talibanleden om het leven, werd er één lid van de taliban gearresteerd en konden de overige leden ontsnappen.

De volgende dag ging het gerucht in uw dorp rond dat u en uw paternale oom verantwoordelijk waren voor de aanval op de taliban. Naar aanleiding hiervan verliet u uw dorp rond drie à vier uur in de namiddag. Drie uur later bezocht de taliban uw huis, opzoek naar u en uw paternale oom. Uzelf verbleef één nacht bij uw paternale oom. De volgende ochtend vertrok u met een smokkelaar naar Kabul, waarna u één dag en één nacht later in Nimruz arriveerde en vervolgens Afghanistan verliet. U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Bulgarije, Servië, Roemenië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland, om vervolgens na ongeveer tien maanden onderweg te zijn geweest op 28 mei 2021 in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Na uw vertrek uit Afghanistan bezocht de taliban nog twee à drie keer uw huis opzoek naar u. de laatste keer dat u contact had met uw paternale oom, was voor de machtsovername van de taliban, hierna hebt u niets meer van hem gehoord. U weet aldus niet waar hij is en of hij nog in leven is.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u omwille van voornoemde redenen gedood te worden door de taliban. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten voor: uw taskara (Afghaans identiteitsdocument), een foto van de taskara van uw paternale oom, acht opleidings- en waarderingcertificaten van uw paternale oom, eenentwintig foto's van uw paternale oom in uniform en de enveloppe waarin deze documenten naar u werden verstuurd.

B. Motivering

Tijdens uw persoonlijk onderhoud gaf u aan soms bepaalde zaken te vergeten, aangezien u in Bulgarije op uw hoofd zou zijn geslagen geweest (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 31/08/2022 p. 11-12 en 24-25). U liet echter na hieromtrent medische attesten of stavingsstukken voor te leggen en wierp voornoemde zaken voor een eerste keer toevalligerwijze op tijdens uw gehoor wanneer geconfronteerd met een tegenstrijdigheid in uw asiëldossier (CGVS p. 11-12). Echter wees u er tegelijkertijd tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS op dat u niet lijdt aan geheugenverlies (CGVS p. 12 en 25). Wat er ook van zij, indien u werkelijk omwille van voornoemde medische reden foutieve verklaringen zou afleggen voor de Belgische asiëlinstanties, valt er moeilijk in te zien waarom u verklaarde dat er geen elementen of omstandigheden zijn die u het moeilijk zouden maken om de procedure te doorlopen of om uw verhaal te vertellen (Verklaringen DVZ, Vragenlijst "bijzondere procedurele noden"), en dergelijke problemen ook niet communiceerde aan het CGVS in de aanloop naar of bij het begin van uw persoonlijk onderhoud.

Derhalve kan na grondige analyse van het geheel van gegevens in uw administratief dossier niet worden afgeleid dat u niet kon of mocht gehoord worden bij het CGVS, noch dat in het kader van voornoemde gehoren geen volwaardige verklaringen mochten verwacht worden. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier merkt het CGVS op dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

In eerste instantie dient er op gewezen te worden dat op een verzoeker om internationale bescherming de verplichting rust om van bij aanvang van de asielaanvraag zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker bijgevolg correcte en waarheidsgetrouwe verklaringen verwachten in het bijzonder over zijn identiteit, herkomst en eerdere plaatsen van verblijf. In het kader hiervan doet de informatie die u met betrekking tot uw identiteit deelde echter de wenkbrauwen fronsen. Zo legde u geen overtuigende stukken neer, noch verklaringen af, ter staving van uw identiteit en beweerde leeftijd. U gaf immers tijdens uw inschrijving bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aan dat u op het ogenblik van het interview minderjarig zou zijn. Zo verklaarde u op 28 mei 2021 dat u geboren werd op 9 februari 2004 en aldus zeventien jaar zou zijn geweest op dat moment. Echter werd vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd door

het Universitair Ziekenhuis Antwerpen, dat uw minimumleeftijd hoger zou liggen dan dat u beweerde. Uit dat onderzoek is immers gebleken dat u op 9 juni 2021 reeds een leeftijd ouder dan achttien heeft, waarbij 22,5 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar een goede schatting zou zijn. Een noemenswaardig verschil. Hoewel deze beslissing reeds lang werd betekend, tekende u hiertegen nooit beroep aan. Dat u bovendien ten aanzien van de Bulgaarse, Roemeense én Oostenrijkse asielinstanties gebruik maakte van nóg andere geboortedata en op de koop toe ook andere familienamen opgaf, is simpelweg buitensporig (zie administratief dossier). Zo verklaarde u in Bulgarije en Roemenië meerderjarig te zijn. In Bulgarije gaf u de familienaam '[B.]' op en in Roemenië de familienaam '[T.]'. In Oostenrijk verklaarde u dan weer minderjarig te zijn en maakte u weerom gebruik van de familienaam '[T.]'. Meer nog, voor de Belgische asielinstanties gaf u bij registratie vooreerst de familienaam '[T.]' op om deze nadien te veranderen naar '[A.]' (zie NBMV-fiche). Eens geconfronteerd met de voornoemde informatie gaf u aan dat België uw eindbestemming was en u op deze wijze trachtte niet als minderjarige te worden opgesloten in een kamp of gedeporteerd te worden. Op basis van uw voornoemde verklaring kan het CGVS onmogelijk vaststellen of u voor de Belgische asielinstanties plotsklaps wel waarheidsgetrouwe verklaringen aangaande uw identiteit wist te delen. Vast staat wel dat u niet terugdeinst voor het afleggen van frauduleuze verklaringen voor al de Europese asielinstanties die u reeds passeerde, inclusief de Belgische (zie supra - leeftijdsonderzoek). Dit ondermijnt uw algehele geloofwaardig reeds een eerste keer op spraakmakende wijze.

Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS wist u ter staving van uw identiteit echter wel plots uw taskara (zie groene map documenten 1) voor te leggen. Hieruit blijkt dat u minderjarig zou zijn geweest op het moment van uw inschrijving bij de DVZ. Hoe dan ook moet er in het kader hiervan op gewezen worden dat in Afghanistan allerlei documenten gezien de hoge graad van corruptie in het land, eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt (zie map 'landeninformatie' document 1). Voornoemde informatie in combinatie met uw antecedenten die in de voorgaande paragraaf uiteen werden gezet, zijn dan ook nefast voor de authenticiteit van het door u neergelegde identiteitsdocument.

Verder meer merkt het CGVS op dat de verklaringen die u aflegde aangaande uw gezinssamenstelling bijkomende vragen doet rijzen over uw oprechtheid met betrekking tot uw verklaringen aangaande uw (familie)leven in Afghanistan.

Zo verklaarde u ten eerste voor de DVZ twee broers en twee zussen te hebben (zie administratief dossier 'verklaring DVZ' nr. 17). Dit terwijl u zowel tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS (CGVS p. 11-12) als bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming (zie administratief dossier NBMV-fiche) verklaarde twee broers en slechts één zus te hebben. Bij confrontatie met deze bizarre vaststelling verklaarde u vreemd genoeg dat er aan u werd verteld dat er pas de ruimte zou worden gelaten om deze foutieve verklaring recht te zetten tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS (CGVS p. 12). Dergelijke gebrekkige verklaring voldoet allerminst. Desalniettemin is het bovendien uiterst bizar dat u zowel naam als leeftijd van een onbestaande zus wist op te geven bij de DVZ. Wat er ook van zij, het feit u alsook volledig andere leeftijden aan uw broers en zus gaf, doet eveneens de wenkbrauwen danig fronsen. Zo verklaarde u bij de DVZ dat uw broer [H.] 22 jaar oud is en u bovendien hielp bij de organisatie van uw vlucht uit Afghanistan (zie administratief dossier 'verklaring DVZ' nr. 17 en 36). Echter verklaarde u, contrasterend met voornoemde verklaring, bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming dat uw broer [H.] vijftien jaar oud was (zie administratief dossier NBMV-fiche). U deed tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS zijn leeftijd nota bene verder dalen naar slechts twaalf jaar oud (CGVS p. 11). Ook uw broer [S.], die u bij de DVZ als negenjarige jongen opgaf, zou volgens u zowel bij de registratie van uw verzoek als tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS met achttienjarige leeftijd plots uw oudere broer zijn. Voornoemde verklaring strookt evenmin met het feit dat u zelf op het moment van uw persoonlijk onderhoud verklaarde achttien jaar oud te zijn en aldus dezelfde leeftijd deelt met u zogezegd oudere alsook gehandicapte broer (CGVS p. 11). Met deze opeenstapeling van tegenstrijdige verklaringen aangaande uw eigen gezinssituatie in Afghanistan wist u het CGVS alles behalve te overtuigen van uw oprechtheid.

Voorts verklaarde u ten tweede voor de DVZ tot de vierde graad van het lager onderwijs naar school te zijn gegaan (zie administratief dossier 'verklaring DVZ' nr. 11). In tegenstelling tot deze verklaring verklaarde u tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS plots tegenstrijdig hieraan, nooit naar school of naar een madrassa te zijn geweest, en schilderde u uzelf volledig als analfabeet af (CGVS p. 8-9 en 20). Weerom wist u op deze wijze geen eensluitende schets te geven van uw eigen profiel noch van uw leven in Afghanistan.

Deze opvallende tegenstrijdigheden maken dan ook dat het er alle schijn van weg heeft dat u het CGVS liever geen zicht wenst te geven op wie u bent, waar u vandaan komt en wat uw precieze (familiale) omstandigheden zijn/waren in Afghanistan. Het voornoemde gebrek aan transparantie en oprechtheid zorgt er dan ook voor dat u eigenhandig bij voorbaat uw geloofwaardigheid compleet ondermijnt.

Wat betreft uw vrees voor vervolging, verklaart u in essentie dat u niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat de taliban u wil doden, aangezien u gezien wordt als spion voor de voormalige Afghaanse autoriteiten. Zo stoelt u uw relaas op het werk van uw paternale oom voor de voormalige Afghaanse autoriteiten. Het CGVS stelt echter vast dat u zowel het profiel als uw nauwe familieband met de persoon [A. Q.], die u vooropstelde als werkend voor de Afghaanse politie op het hoofdkwartier in Nangarhar, allerm minst wist hard te maken. Dat uw paternale oom werkte in 'publicaties' bij de politie in Nangarhar, is meer specifiek meteen ook het enige dat u wist te vertellen over zijn tewerkstelling voor de voormalige Afghaanse autoriteiten. Zo wist u verder letterlijk geen enkele omschrijving van zijn werk te geven. U verklaarde dit door te stellen dat u hem niet zag werken, aangezien hij in Nangarhar werkte en u in Laghman woonde, en dat hij amper iets over zijn werk aan u vertelde (CGVS p. 20). Met een dergelijk gebrek aan kennis van het door u opgeworpen profiel neemt het CGVS allerm minst genoeg. Verder meer tracht u de familieband en het werk van uw paternale oom evenwel te staven door een foto van de taskara van uw oom, een foto van de badge van uw oom, acht opleidingsen waarderingcertificaten en eenentwintig foto's in uniform voor te leggen (zie groene map documenten 2-5). Eens gevraagd naar de inhoud en betekenis van deze documenten, stelde u voorop dat u niet wist waar deze documenten betrekking op hadden, maar dat ongetwijfeld het CGVS dit wel kon uitpluizen. Verder verschool u zich achter uw zelfverklearde analfabetisme (CGVS p. 20-21). In het kader hiervan merkt het CGVS op dat, zelfs al zou u effectief als analfabeet beschouwd moeten worden (quod non, gezien bovenstaande vaststellingen over uw opleidingsniveau), er van u redelijkerwijze verwacht mag worden dat u, gezien uw opgeworpen prangende nood aan bescherming, de nodige stappen zou hebben ondernomen om het CGVS meer zicht te geven op het door u vooropgestelde profiel van uw paternale oom. Dit zeker aangezien u nog wel in contact bent met uw moeder in Afghanistan en de beste vriend van uw oom die nota bene in het bezit was van de voornoemde documenten (CGVS p. 13). Opvallend genoeg wist u, eens gevraagd naar het bewijs van familieband met de persoon vernoemd en afgebeeld op de door u voorgelegde documenten, als analfabeet wel meteen uit te klaren dat de familienaam, de naam van uw grootvader, het district en de plaats waar uw oom vandaan komt, allemaal overeenstemt met uw eigen informatie. Dit is op zijn minst opmerkelijk. Wat er ook zij, dient er specifiek voor wat betreft de foto van de taskara van uw paternale oom en zijn badge op gewezen te worden dat aan dergelijke stukken geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze altijd onderhevig kunnen zijn geweest aan mogelijk knipen-lakwerk. Bovendien moet er op gewezen worden dat uit toegevoegde informatie blijkt dat in Afghanistan allerlei documenten gezien de hoge graad van corruptie in het land, eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt (zie map 'landeninformatie' document 1). Voornoemde vaststellingen in combinatie met de frauduleuze verklaringen die u aflegde over uw identiteit voor al de Europese asielinstanties die u reeds passeerde (zie supra), maken dat de authenticiteit van de door u vooropgestelde documenten in twijfel getrokken moet worden. Bijgevolg wist u zowel het profiel van uw oom als jullie familieband allerm minst aannemelijk te maken, waardoor uw relaas volledig ondergraven wordt.

Daar u de aanleiding van uw vrees voor vervolging, zijnde de betrekking van uw oom bij de overheid, al niet aannemelijk wist te maken, kan er logischerwijze ook maar weinig geloof worden gehecht aan de door u beweerde gevolgen hiervan, wat voor u de directe aanleiding vormde om Afghanistan te verlaten. Dit blijkt verder uit volgende vaststellingen.

Vooreerst dient er in het kader hiervan op gewezen te worden dat u allesbehalve eensluidende verklaringen aflegde voor de Belgische asielinstanties met betrekking tot de reden waarom en wijze waarop u gevisieerd werd door de taliban en Afghanistan moest ontvluchten. Zo verklaarde u voor de DVZ dat jullie naar aanleiding van het werk van uw oom aanhoudend dreigementen ontvingen van de taliban en hierdoor ook gedood zouden worden (zie 'vragenlijst CGVS' nr. 5). Doch weken uw verklaringen tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS hier op spraakmakende wijze van af. Zo maakte u voor het CGVS melding van welgeteld één dreigbrief die door de taliban (voorafgaand aan het incident waardoor u het land diende te verlaten), specifiek gericht aan uw oom, voor uw deur belandde toen zij te weten kwamen dat uw oom voor de voormalige Afghaanse autoriteiten werkte. Dit was naar uw eigen verklaringen toen uw oom reeds lange tijd deze functie bekleedde (CGVS p. 15 en 22). Daarnaast dient er op gewezen te worden dat er aan het bestaan van de dreigbrief die u plotsklaps voor de eerste keer opwierp tijdens uw persoonlijk onderhoud, getwijfeld kan worden, gezien dit enkel gebaseerd kan worden op uw blote beweringen en u nota bene niet weet waar deze brief zich momenteel bevindt. Weerom wees u in het kader hiervan op uw jonge leeftijd en weerom dient er in het kader hiervan op gewezen te worden dat een dergelijk argument onmogelijk stand kan houden, aangezien u, gebaseerd op uw eigen verklaringen, ongeveer zeventien jaar oud moet zijn geweest op het ontvangstmoment van de dreigbrief (zie supra en CGVS p. 22-23). Voorts dient opgemerkt dat u voor de DVZ met geen woord sprak over het bestaan van deze dreigbrief, noch over heel het incident (waarbij u de aanwezigheid van de taliban doorgaf aan uw oom, wat leidde tot een confrontatie met dodelijke gevolgen) dewelke de directe aanleiding vormde voor uw vlucht. Wat meer is; voor de DVZ gaf u nog duidelijk aan dat de directe bron van uw problemen uw oom was, daar hij omwille van zijn werk bedreigd werd. Echter voor het CGVS lijkt het verhaal opeens om u te draaien, waarbij de taliban specifiek achter u aan zou zitten daar u als

spion voor de overheid, de taliban verraden zou hebben (CGVS, p.16). Het is dan ook duidelijk dat u uw relaas steeds blijft aanpassen, wat het geloof er in volledig onderuit haalt.

Ten tweede stelt het CGVS vast dat er werd besloten dat u uw dorp moest verlaten op basis van een roddel die door het dorp ging en niet op basis van rechtstreekse dreigementen uitgaande van de taliban (CGVS p. 17). Een uiterst drastische beslissing op basis van een gerucht dat de ronde deed. In het kader van voornoemde roddel merkt het CGVS bovendien op dat, hoewel u vooreerst wist te verklaren dat u niet wist welke dorpsgenoten banden hadden met de taliban (CGVS p. 7), u plots wist te specificeren dat de mullah van uw dorp – die banden had met de taliban – te weten kwam dat u de locatie van de taliban vrijgaf aan uw paternale oom (CGVS p. 17). Een dergelijke tegenstrijdigheid vormt weerom een bevestiging van uw reeds vastgestelde gebrek aan oprechtheid en transparantie. Voorts bezocht de taliban toevalligerwijze pas na uw vertrek uit uw dorp uw huis, waardoor uw vlucht uit Afghanistan zich toevalligerwijze enkel stoelt op één onrechtstreeks dreigement van de taliban. Opmerkelijk is verder meer dan ook uw verklaring dat u bij de taliban – spion zijnde – als grootste bedreiging werd gezien en prioritair ten dode werd opgeschreven. Dit ondanks het feit dat uw paternale oom voor de voormalige Afghaanse autoriteiten werkte en de politie opriep, en u zichzelf meermaals als een onschuldig jong kind omschreef ten tijde van uw vlucht uit Afghanistan (CGVS p. 17-18). Met voornoemde onlogische en gebrekkige verklaringen wist u ook de dreigementen van de taliban die de rechtstreekse aanleiding vormden voor uw vlucht uit Afghanistan, niet hard te maken.

Voornoemde tegenstrijdige, vage en ronduit gebrekkige verklaringen in het achterhoofd houdend, doet volledig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u vooropgestelde gebeurtenissen die aanleiding gaven tot uw vlucht uit Afghanistan en de redenen waarom u niet zou kunnen terugkeren. In het licht van bovenstaande vaststellingen moet het vluchtrelaas dat u in België uit de doeken deed dan ook als volstrekt ongeloofwaardig beschouwd worden.

Tot slot wenst het CGVS nog te wijzen op uw bewering dat uw vader bij het Afghaanse Nationale Leger zat en hierdoor eveneens dreigementen van de taliban ontving. Doch dient er in het kader hiervan op gewezen te worden dat u over zijn werk niets wist te vertellen en evenmin zijn profiel noch identiteit wist te staven met documenten. Verder meer verklaarde u dat uw vader zeven à acht jaar geleden om het leven kwam bij een zelfmoordaanval toen hij inkopen aan het doen was in de bazaar (CGVS p. 10-11). U gaf bovendien aan dat uw vader op dat moment geen werk meer had. In tegenstrijd met uw verklaringen voor de DVZ linkte u zijn overlijden aldus niet met de specifiek aan hem gerichte dreigementen die de taliban voorheen ten aanzien van hem zouden hebben geuit. Aangezien u zowel voornoemde dreigementen ten aanzien van uw vader als zijn overlijden allerm minst wist te koppelen aan uw persoonlijke vlucht uit Afghanistan, dient er dan ook volledigheidshalve op gewezen te worden dat het profiel van uw vader terecht geenszins deel uitmaakt van de beoordeling die het CGVS maakte van uw persoonlijke vluchtrelaas.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat u na uw aankomst in de Europese Unie verscheidene landen passeerde zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen, met name Griekenland, Servië, Hongarije en Duitsland. Dit gezegd zijnde, diende u in Bulgarije, Roemenië en Oostenrijk wel reeds een aanvraag om internationale bescherming in. Hier wachtte u een beslissing met betrekking tot uw aanvraag echter niet af. Het feit dat u in Bulgarije, Roemenië én Oostenrijk een beslissing niet hebt afgewacht, alsook hebt nagelaten om in een van de andere voornoemde Europese lidstaten die u passeerde voordat u in België aankwam een aanvraag om internationale bescherming in te dienen, doet afbreuk aan de gegrondheid van uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het reële risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de asielzoeker terecht komt en dat aan hem bescherming verleent, ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst, mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming.

Al deze elementen samen leiden dan ook tot de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet.

Naast uw hierboven reeds besproken documenten, kan bovendien het overige neergelegde document, zijnde de enveloppe (zie groene map document 6) waarin de door u voorgelegde documenten aan u werden bezorgd vanuit Afghanistan, bovenstaande appreciatie niet ombuigen daar deze in het licht van uw ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas geen relevante bijdrage vormt. Over het geheel van documenten (zie groene map) moet bovendien volledigheidshalve nogmaals worden herhaald dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd (zie map landeninformatie document 1), blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas bijzonder relatief. Daarnaast moet er gewezen worden op de slechts ondersteunende functie van deze documenten, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten geenszins de geloofwaardigheid van een in casu ongeloofwaardig relaas herstellen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ACLEDA registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst. De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico

als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de *Integrated Food Security Phase Classification*, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseerd punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging

vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Sharif_blijkt) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie

te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EU AA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige

schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen), de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), artikel 1, sectie A, § 2 van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, BS 4 oktober 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. De verzoekende partij voert aan dat haar maternale oom werkte voor de voormalige Afghaanse regering. Ze legt daartoe verschillende bewijsstukken over namelijk een foto van de taskara van haar oom, een foto van zijn insigne, 8 certificaten en 21 foto's van haar oom in uniform. De verzoekende partij betoogt dat indien de commissaris-generaal van mening is dat documenten uit alle landen waar corruptie voorkomt geen waarde hebben, dan zouden aanvragers van internationale bescherming met lege handen staan. Het is aan de commissaris-generaal om de authenticiteit van de documenten duidelijk te verifiëren teneinde tot een conclusie te komen over de echtheid ervan, hetgeen hij niet gedaan heeft. De commissaris-generaal kan derhalve niet redelijkerwijs concluderen dat de door haar meegebrachte documenten geen waarde hadden en dus niet het risico van mishandeling door het werk van haar oom analyseerde. Uit deze documenten blijkt onomstotelijk dat haar oom voor de voormalige Afghaanse regering heeft gewerkt. De commissaris-generaal haalt echter een andere element uit deze documenten namelijk dat het niet geloofwaardig is dat ze analfabeet is aangezien ze de naam van haar grootvader, het district en de herkomst van haar oom kan lezen. Ze heeft echter nooit aangegeven dat ze analfabeet was maar alleen dat ze nooit naar school is geweest. Ze kan dus eenvoudige woorden lezen zoals de naam van haar grootvader en de namen van de steden in Afghanistan.

2.3. De verzoekende partij vervolgt dat het gebruikelijk is dat mensen die voor de regering of buitenlandse strijdkrachten werken zo weinig mogelijk over hun werk zeggen uit angst voor represailles van de taliban. De commissaris-generaal meent dat ze haar moeder over het werk van haar oom had kunnen vragen. Ze verklaart echter dat ze al minstens een jaar geen contact meer heeft met haar oom. Er zijn dus geen aanwijzingen dat haar moeder meer informatie over het werk van haar oom beschikt en dat haar moeder haar die informatie had kunnen verstrekken. Ze is van mening dat de commissaris-generaal duidelijk in strijd handelt met de in het middel genoemde bepalingen en motiveert haar beslissing onvoldoende door de documenten van de verzoekende partij als vals te beschouwen. Dit is slechts een waardeoordeel van de commissaris-generaal. De commissaris-generaal kon het werk van haar oom dus redelijkerwijs niet in twijfel trekken en had alleen rekening moeten houden met het risico dat een dergelijk profiel met zich meebrengt. Ze verwijst vervolgens naar verschillende rapporten en nieuwsartikelen om haar stelling te onderbouwen. Ze brengt naar voor dat deze talrijke voorbeelden aantonen dat het loutere feit dat men wordt gezien als aanhanger van de Afghaanse regering voldoende is om een doelwit te zijn voor de aanvallen vanwege de taliban. De commissaris-generaal geeft niet aan dat hij rekening heeft gehouden met haar persoonlijke situatie en haar angst op geen enkele wijze analyseert aangezien de overgelegde stukken haar relaas niet geloofwaardig maken.

2.4. Ze vervolgt dat ze Afghanistan verlaten heeft na bedreigingen van de taliban, die vernamen dat haar oom voor de voormalige Afghaanse overheid werkte. Tijdens haar persoonlijk onderhoud heeft ze duidelijk de omstandigheden uitgelegd die tot haar vertrek hebben geleid, namelijk het feit dat haar oom de taliban heeft aangegeven bij de politie, die klaar leek te staan om hem te overvallen toen hij naar het dorp terugkeerde zoals ze zelf hadden gewaarschuwd. Dat ze eerder thuis een dreigbrief had ontvangen, die ze niet aan de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) verteld heeft, doet hieraan geen afbreuk. Ze stelt dat DVZ niet verwacht dat aanvragers hun hele verhaal vertellen maar alleen dat ze hun problemen op een algemene en beknopte manier uiteenzetten. In het onderhavige geval vertelde ze aan DVZ dat ze bedreigingen had ontvangen van de taliban en dat deze wilden dat ze haar oom zou uitleveren. Ze vertelde de commissaris-generaal dat ze thuis een brief ontving toen de taliban vernamen dat haar oom voor de vroegere regering werkte, en dat de taliban eiste dat haar oom naar het dorp zou terugkeren en zijn werk zou staken.

De verzoekende partij verklaart dat haar oom daardoor zelden naar het dorp kwam en als hij kwam, kwam hij alleen 's avonds laat.

2.5. De verzoekende partij betoogt dat haar verklaringen bij de DVZ geenszins in tegenspraak zijn met haar verklaringen bij de commissaris-generaal. Ze geeft aan dat er na het incident met de taliban geruchten de ronde deden in het dorp. Ze had immers aanvankelijk haar oom gebeld om hem te waarschuwen voor de aanwezigheid van de taliban aangezien de taliban wisten dat hij voor de regering werkte en ze vreesde dat het om een hinderlaag ging. Ze heeft aan DVZ terecht verteld dat de bron van haar problemen het werk van haar oom was aangezien ze, indien haar oom niet voor de regering werkte, haar oom niet zou hebben gewaarschuwd voor de aanwezigheid van de taliban en zou haar oom niet de politie hebben gebeld. Dat haar oom inderdaad aan de basis lag van haar problemen met de taliban. Gelet op de dood van haar vader en de bedreigingen die ze daarvoor had ontvangen, is het correct dat ze haar vrees voor terugkeer niet specifiek op dit element baseert. Dit element verschaft niettemin aanvullende informatie over de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan, met name voor personen die banden hebben met de voormalige regering of de strijdkrachten. Volgens haar legt de commissaris-generaal hetgeen ze aan de DVZ heeft verklaard te eng uit en maakt ze daarbij een kennelijke beoordelingsfout. De verzoekende partij geeft aan dat ze haar verhaal alleen tegenover de commissaris-generaal heeft uitgewerkt. Bovendien moet worden vermeld dat ze meer dan volledig was in haar verklaringen aan de commissaris-generaal en dat ze in detail heeft uitgelegd hoe het incident met de taliban tot haar ontsnapping heeft geleid. Daarom kon de geloofwaardigheid van haar relaas niet in twijfel worden getrokken.

2.6. De verzoekende partij preciseert dat ze haar dorp niet alleen vanwege geruchten heeft verlaten maar vanwege een algemene bedreiging, die tot uiting kwam in een dreigbrief aan haar oom. En ook omdat de taliban bij haar thuis kwamen en haar moeder vroegen waar ze was. Dat de commissaris-generaal ten onrechte meent dat ze haar dorp heeft verlaten op basis van louter geruchten. De commissaris-generaal handelt dus duidelijk in strijd met de in het middel genoemde bepalingen.

2.7. De verzoekende partij beklemtoont verder dat ze van meet af aan aangegeven heeft dat ze zich had vergist en dat ze zich niet herinnerde bepaalde verklaringen te hebben afgelegd met name over haar gezinsleden. Ze verklaart duidelijk dat ze bij aankomst in België in de war was omdat ze op weg naar Europa slecht behandeld was. Ze wil eraan herinneren dat ze ondanks de bottest die ze heeft afgelegd, volhoudt dat ze slechts 18 jaar oud is. Dit is de leeftijd die op de taskara staat. Ze verklaart ook dat ze niet naar school is gegaan. In Afghanistan is er ook een cultuur om de verjaardag niet te vieren en dat het gebruikelijk is dat Afghanen hun geboortedatum niet kennen. Daarom kan de tegenpartij de geloofwaardigheid van haar verhaal op deze basis niet in twijfel trekken.

2.8. De verzoekende partij brengt verder naar voor dat ze zich sinds 2021 in België bevindt en ongetwijfeld doordrongen is door de Westerse cultuur. Ze werkt bij McDonalds. Dit restaurant biedt geen halal eten aan. Dit toont de verwestering van de verzoekende partij aan. Ze wijst vervolgens naar verschillende rapporten om haar stelling te onderbouwen. Volgens haar blijken uit deze bronnen dat de taliban de uit Europa terugkerende Afghanen doorgaans beschouwen als ongelovigen, spionnen en verraders. Er wordt hen aldus een politieke en religieuze overtuiging toegeschreven.

2.9. De verzoekende partij verwijst vervolgens naar verschillende rapporten waarmee ze een beschrijving geeft van de veiligheidssituatie in Afghanistan. De analyse van de commissaris-generaal hieromtrent is volgens haar voorbarig en onnadenkende in het licht van deze informatie. Op dit ogenblik beschikt ze niet over voldoende en nauwkeurige informatie om vast te stellen dat de veiligheidssituatie in Afghanistan gestabiliseerd is. Gezien de veiligheidssituatie in Afghanistan kan men besluiten dat de loutere aanwezigheid van de verzoekende partij op Afghaans grondgebied een risico van ernstige bedreiging van haar persoon inhoudt in de zin van artikel 48/4, lid 2, sub c) van de Vreemdelingenwet.

2.10. De verzoekende partij verwijst ook naar en citeert uit verschillende rapporten die een beeld schetsen van de humanitaire en socio-economische toestand in Afghanistan. Ze meent dat deze precaire situatie het rechtstreekse gevolg is van de gewelddadige overname door de taliban van de democratische gekozen Afghaanse regering.

2.11. De verzoekende partij vraagt om de bestreden beslissing te herzien en haar aldus rechtstreeks de status van vluchteling in de zin van het Vluchtelingenverdrag toe te kennen, uiterst subsidiair de bestreden beslissing nietig te verklaren en de zaak terug te verwijzen naar de commissaris-generaal voor verder onderzoek.

2.12. Doorheen haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar en geeft zij de weblinks van onder meer volgende rapporten en nieuwsartikelen:

- Referring to an English translation of the Layeha (2010 version) made by the Afghanistan Analysts Network: Clark, K., "The Layha: Calling the Taleban to Account", AAN, 4 July 2011;

- Salaam Times, “Taliban murder pregnant woman, unborn child in Sar-e-Pul”, 25 March 2019;
- USDOS, “Country Report on Human Rights Practices 2019 4 Afghanistan”, March 2020;
- New York Times (The); “Afghan War Casualty Report: August 2-8”, 8 August 2019;
- New York Times (The), “Afghan War Casualty Report: January 2020”, 2 January 2020;
- EASO COI query, “Afghan nationals perceived as Westernised”, 2 September 2020;
- Deutsche Welle, “Afghans deported from Germany face violence, other perils”, 26 mai 2019;
- Amnesty International, “Rückkehr in Schuld und Scham”, 28 août 2019;
- UNHCR, “UNHCR-Richtlinien zur Feststellung des irinternationalen Schutzbedarfs afghanischer Asylsuchender”, 30 août 2018;
- Refugee Support Network (RSN), “After return: Documenting the experiences of young people forcibly removed to Afghanistan”, avril 2016;
- EASO, “Afghan nationals perceived as Westernised”, 2 septembre 2020;
- Refugee Support Network (RSN), “After return: Documenting the experiences of young people forcibly removed to Afghanistan”, avril 2016;
- UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), “Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims”, 16 December 1998;
- UNHCR “Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan”, 30 augustus 2019;
- Afghanistan “Security Situation Update” de septembre 2021;
- EASO “Afghanistan Country Focus” de janvier 2022;
- COI “Focus Afghanistan. Situation sécuritaire” du 5 mai 2022;
- EUAA, “Afghanistan Security Situation”, août 2022;
- Amnesty International, “Afghanistan: The Rule of Taliban: A year of violence, impunity and false promises”, 15 août 2022;
- UNHCR, “Guidance Note on the international protection needs of people fleeing Afghanistan”, février 2022;
- Amnesty International, “Afghanistan : un an de violation des droits humains par les Talibans”, 15 août 2022;
- Report of the Secretary-General on “The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security”, 14 septembre 2022;
- UNHCR, “Position on returns to Afghanistan”, 17 augustus 2021;
- EASO, “Afghanistan : country focus”, January 2022;
- Humanitarian Response plan – “Afghanistan, Humanitarian Programme Cycle 2022”, janvier 2022;
- IRC, “Crisis in Afghanistan: Unprecedented hunger after the conflict”, 7 janvier 2022;
- Human Rights Watch, “Time Running Out to Address Afghanistan Hunger Crisis”, 17 mars 2022;
- UNFPA, “UNFPA Afghanistan - Humanitarian Appeal 2022”, 2022;
- ONU Info, “Afghanistan : face à la crise humanitaire, l'ONU pour un retour de l'aide au développement”, 29 août 2022.

3. De aanvullende nota

3.1. Op 20 augustus 2024 dient de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar de volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 4 november 2022;
- EUAA, “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022;
- EASO, “Afghanistan Country Focus” van januari 2022
- EUAA, “Afghanistan – Country Focus” van december 2023;
- EUAA, “Country Guidance Afghanistan” van mei 2024;
- EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022;
- EASO, “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020;
- EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022;
- UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan” van juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, “Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban” van 14 december 2023;
- EUAA, “COI Query Afghanistan – Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 2 februari 2024.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en

juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet

van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. De artikelen 2 en 3 van de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De motieven van de bestreden beslissing kunnen echter op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De verzoekende partij laat verder na uiteen te zetten op welke wijze zij de andere bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

6. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”*

6.2. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat: *“Tijdens uw persoonlijk onderhoud gaf u aan soms bepaalde zaken te vergeten, aangezien u in Bulgarije op uw hoofd zou zijn geslagen geweest (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 31/08/2022 p. 11-12 en 24-25). U liet echter na hieromtrent medische attesten of stavingsstukken voor te leggen en wierp voornoemde zaken voor een eerste keer toevalligerwijze op tijdens uw gehoor wanneer geconfronteerd met een tegenstrijdigheid in uw asiëldossier (CGVS p. 11-12). Echter wees u er tegelijkertijd tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS op dat u niet lijdt aan geheugenverlies (CGVS p. 12 en 25). Wat er ook van zij, indien u werkelijk omwille van voornoemde medische reden foutieve verklaringen zou afleggen voor de Belgische asielinstanties, valt er moeilijk in te zien waarom u verklaarde dat er geen elementen of omstandigheden zijn die u het moeilijk zouden maken om de procedure te doorlopen of om uw verhaal te vertellen (Verklaringen DVZ, Vragenlijst “bijzondere procedurele noden”), en dergelijke problemen ook niet communiceerde aan het CGVS in de aanloop naar of bij het begin van uw persoonlijk onderhoud.*

Derhalve kan na grondige analyse van het geheel van gegevens in uw administratief dossier niet worden afgeleid dat u niet kon of mocht gehoord worden bij het CGVS, noch dat in het kader van voornoemde gehoren geen volwaardige verklaringen mochten verwacht worden. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Deze motieven worden op geen enkele wijze betwist door de verzoekende partij.

Gelet op voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat de rechten van de verzoekende partij in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat zij kan voldoen aan haar verplichtingen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

7.1. De verzoekende partij verklaart dat ze vreest gedood te worden door de taliban bij terugkeer naar Afghanistan. Ze is immers het land ontvlucht omdat in haar dorp het gerucht ging dat zij en haar oom verantwoordelijk waren voor een aanval op leden van de taliban. Hierop werden ze door de taliban bedreigd. De verzoekende partij verklaart dat haar vader eveneens werkzaam was voor de Afghaanse autoriteiten. 7 à 8 jaar geleden kwam hij om bij een zelfmoordaanslag in de bazaar toen hij daar inkopen aan het doen was. Hierop ging haar moeder een religieus huwelijk aan met haar paternale oom. Haar paternale oom was werkzaam voor de dienst publicaties van de Afghaanse politie.

Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij wordt verwezen naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

7.2. Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij een aantal documenten neer: haar taskara, een foto van de taskara van haar paternale oom, acht opleidings- en waarderingcertificaten van haar paternale oom, eenentwintig foto's van haar paternale oom in uniform, de enveloppe waarmee deze documenten werden verstuurd en een arbeidsovereenkomst.

Het behoort tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die uitspraak doet met hervormingsbevoegdheid, om zich uit te spreken over de bewijswaarde van documenten, ook indien de echtheid ervan niet wordt betwist (RvS 1 oktober 2021, nr. 14.605 (c)).

Wat betreft de taskara blijkt uit de objectieve landeninformatie in het administratief dossier dat dit document overigens onvoldoende bewijswaarde heeft om haar beweerde leeftijd aan te tonen. *In casu*, is er in Afghanistan sprake van grootschalige corruptie en documentenfraude waardoor zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven. Veel valse en vervalste Afghaanse documenten zijn door de hoge graad aan corruptie in het land van herkomst tegen betaling te verkrijgen; er zijn veel documenten in omloop die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheidsbeambten of derden worden verworven. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de voormalige overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de voormalige overheid. De verzoekende partij brengt in het verzoekschrift geen andersluidende informatie bij. Aan de voorgelegde Afghaanse taskara kan dan ook maar beperkte bewijswaarde worden gehecht. De leeftijd van de verzoekende partij vermeldt op dit document stemt niet overeen met de beslissing van de Dienst Voogdij inzake haar leeftijdsbepaling. De beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken. De verzoekende partij had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd de verzoekende partij over deze mogelijkheid geïnformeerd in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij. De verzoekende partij heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten, althans toont zij het tegendeel niet aan. Aldus kon de commissaris-generaal zich op goede gronden steunen op de beslissing van de Dienst Voogdij aangaande het leeftijdsonderzoek dat werd uitgevoerd. Ook ten aanzien van de Raad staat de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij vast. De voorgelegde taskara kan *in casu* gelet op zijn beperkte bewijswaarde alsook gelet op de tegenstrijdigheid tussen haar verklaringen over haar leeftijd en de inhoud van de taskara dan ook niet opwegen tegen de medische resultaten van het leeftijdsonderzoek en de objectieve informatie in het administratief dossier. Bovendien kan er ook niet aan voorbijgegaan worden dat de verzoekende partij in verschillende Europese lidstaten andere identiteitsgegevens vermeld, dan de identiteitsgegevens die ze in België gebruikt.

Gelet op de relatieve bewijswaarde van de bijgebrachte taskara en rekening houdend met de wisselende verklaringen van de verzoekende partij met betrekking tot haar identiteitsgegevens doorheen haar migratietraject in Europa, volstaan haar taskara en de taskara van haar voorgehouden oom niet om een familieband aan te tonen.

De acht opleidings- en waarderingcertificaten van haar paternale oom hebben omwille van bovenstaande vermelde landeninformatie waaruit blijkt dat er een hoge mate van documentenfraude is in Afghanistan, ook slechts een zeer beperkte bewijswaarde. Ook Aan de éénentwintig foto's die ze neerlegt kan slechts een zeer beperkte bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Daarenboven is er niets op de foto dat toelaat aan te nemen dat deze persoon afgebeeld op de foto de paternale oom van de verzoekende partij is.

De enveloppe die ze neerlegt kan enkel aanduiden dat ze post heeft gekregen uit Afghanistan maar heeft geen betrekking op haar vluchtrelaas of op haar vermeende problemen in Afghanistan.

De arbeidsovereenkomst heeft geen betrekking op haar vluchtrelaas maar toont enkel aan dat ze in België werkzaam is. Deze overeenkomst wordt besproken onder punt 7.3.8., waar een analyse wordt gemaakt of de verzoekende partij verwesterd is of als verwesterd kan worden beschouwd bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan en om die reden vervolging dient te vrezen in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de summiere inhoud en de relatieve bewijswaarde van de voorgelegde documenten, volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van het vluchtrelaas van de verzoekende partij geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

7.3.1. Na lezing van het rechtsplegingsdossier kan in navolging van de commissaris-generaal slechts worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden vluchtmotieven van de verzoekende partij. De verzoekende partij slaagt er niet om haar voorgehouden problemen met de taliban aannemelijk te maken.

7.3.2. De commissaris-generaal motiveert terecht in de bestreden beslissing dat er in de verklaringen van de verzoekende partij verschillende tegenstrijdigheden te vinden zijn waardoor het er alle schijn van heeft dat ze liever geen zicht wenst te geven op wie ze is, waar ze vandaan komt en wat haar precieze familiale omstandigheden zijn in Afghanistan. Dit gebrek aan transparantie en oprechtheid zorgt er dan ook voor dat ze haar geloofwaardigheid compleet ondermijnt. Deze beoordeling is gebaseerd op de vaststelling dat:

- ze op de DVZ verklaart zeventien jaar oud te zijn maar uit het leeftijdsonderzoek blijkt dat ze minstens 20,8 jaar oud is waaruit dus blijkt dat ze dus reeds enige tijd meerderjarig is en bovendien ten aanzien van de Bulgaarse, Roemeense en Oostenrijkse asielinstanties nog andere geboortedata opgaf;
- ze bij de Bulgaarse, Roemeense en Oostenrijkse asielagentschappen verschillende familienamen opgaf en tegenover de Belgische asielinstanties wederom een andere familienaam opgaf;
- ze op de DVZ verklaart twee broers en twee zussen te hebben maar zowel tijdens haar persoonlijk onderhoud als bij haar inschrijving verklaart twee broers en slechts één zus te hebben; bovendien geeft ze voor haar broers H. en S. zowel bij haar inschrijving op de DVZ en tijdens het persoonlijk onderhoud verschillende leeftijden op;
- ze op de DVZ verklaart tot de vierde graad van het lager onderwijs naar school is gegaan maar tijdens het persoonlijk onderhoud plots verklaart nooit naar school of een madrasa te zijn gegaan en volledig analfabeet is.

Het komt de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. In voorliggend verzoekschrift slaagt de verzoekende partij er niet in om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Wat betreft haar verklaringen dat ze minderjarig zou zijn terwijl uit het leeftijdsonderzoek is gebleken dat ze minstens 20,8 jaar oud is, stelt ze eenvoudig dat ze op heden volhoudt dat ze 18 jaar oud is en dat dit tevens blijkt uit haar taskara die ze neerlegt. Hierboven werd reeds gesteld dat deze taskara slechts een relatieve bewijswaarde heeft en dus geen bewijs kan leveren van haar leeftijd. De verzoekende partij brengt in het verzoekschrift geen informatie bij die hier een ander licht kan op doen schijnen. De leeftijd op de door haar toegevoegde taskara, stemt niet overeen met de beslissing van de Dienst Voogdij inzake haar leeftijdsbepaling van 16 juni 2021. De beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken. De verzoekende partij had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd de verzoekende partij over deze mogelijkheid geïnformeerd in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij. De verzoekende partij heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten, althans toont zij het tegendeel niet aan. Aldus kon de commissaris-generaal zich op goede gronden steunen op de beslissing van de Dienst Voogdij aangaande het leeftijdsonderzoek dat werd uitgevoerd. Ook ten aanzien van de Raad staat de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij vast. De voorgelegde taskara kan *in casu* gelet op zijn beperkte bewijswaarde dan ook niet opwegen tegen de medische resultaten van het leeftijdsonderzoek en de objectieve informatie in het administratief dossier.

Waar ze verder stelt dat het niet de gewoonte is in Afghanistan om verjaardagen te vieren en ze niet naar school is gegaan om haar foutieve verklaringen over haar leeftijd te verklaren, kan ze niet worden gevolgd. Ten eerste blijkt uit haar verklaringen dat ze wel degelijk naar school is gegaan tot de vierde graad van het lager onderwijs (zie "Verklaring DVZ" in het administratief dossier). Ten tweede kan haar betoog dat het niet de gewoonte is om verjaardagen in Afghanistan te vieren, niet verklaren waarom ze doorheen haar reis door Europa voor verschillende asielinstanties verschillende geboortedata, en familienamen, heeft naar voren gebracht.

Haar tegenstrijdige verklaringen over haar familiesamenstelling tracht ze te weerleggen door te stellen dat ze verward zou zijn tussen de DVZ en het persoonlijk onderhoud, haar gehoor bij de DVZ zeer kort was, ze zich vergist had en ze zich niet herinnerde bepaalde verklaringen te hebben afgelegd. Dit betoog kan echter niet worden gevolgd. In punt 6. werd reeds gesteld dat ze geen medische attesten of stavingsstukken neerlegt die zouden kunnen aantonen dat ze effectief vergeetachtig of in de war zou zijn. Ze verklaart bovendien zelf dat ze niet lijdt aan geheugenverlies (NPO, p.12 en 25). Ze kan dus niet dienstig verwijzen naar deze problemen om haar uiteenlopende en tegenstrijdige verklaringen over haar gezinssituatie te vergoelijken. Verder is het niet duidelijk waarom het feit dat het gehoor op de DVZ kort is, een verklaring kan bieden voor het feit dat ze op de DVZ stelt twee zussen te hebben en op het persoonlijk onderhoud stelt maar één zus te hebben. Ze verduidelijkt dit verder geenszins in het verzoekschrift. Tenslotte heeft de verzoekende partij, in tegenstelling tot wat ze beweert in het verzoekschrift, geenszins van in het begin aangegeven dat ze zich had vergist en ze zich niet kan herinneren bepaalde verklaringen over haar gezinsleden te hebben afgelegd. Ze stelt bij het begin van het persoonlijk onderhoud dat ze niet alle details en redenen kon uitleggen omdat ze kort moest zijn (NPO, p.3). Nergens uit de notities van het persoonlijk onderhoud kan echter blijken dat ze naar voor bracht dat ze in de war was en bepaalde zaken die ze op de DVZ verteld had niet meer wist of zich niet meer kon herinneren. Daarenboven kan van de verzoekende partij redelijkerwijze verwacht worden dat ze omtrent haar familiesamenstelling eenduidige verklaringen aflegt.

De verzoekende partij kan met haar verweer in het verzoekschrift dus geen afbreuk doen aan de motivering van de commissaris-generaal wanneer die stelt dat het er alle schijn van weg heeft dat de verzoekende partij de commissaris-generaal liever geen zicht wenst te bieden op wie ze is, waar ze vandaan komt en wat haar precieze familiale omstandigheden zijn en dit bij voorbaat haar geloofwaardigheid compleet ondermijnt. De motivering van de commissaris-generaal wordt dan ook overgenomen omdat deze pertinent en juist is en steun vindt in het administratief dossier: *"In eerste instantie dient er op gewezen te worden dat op een verzoeker om internationale bescherming*

de verplichting rust om van bij aanvang van de asielprocedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker bijgevolg correcte en waarheidsgetrouwe verklaringen verwachten in het bijzonder over zijn identiteit, herkomst en eerdere plaatsen van verblijf. In het kader hiervan doet de informatie die u met betrekking tot uw identiteit deelde echter de wenkbrauwen fronsen. Zo legde u geen overtuigende stukken neer, noch verklaringen af, ter staving van uw identiteit en beweerdde leeftijd. U gaf immers tijdens uw inschrijving bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aan dat u op het ogenblik van het interview minderjarig zou zijn. Zo verklaarde u op 28 mei 2021 dat u geboren werd op 9 februari 2004 en aldus zeventien jaar zou zijn geweest op dat moment. Echter werd vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd door

het Universitair Ziekenhuis Antwerpen, dat uw minimumleeftijd hoger zou liggen dan dat u beweerdde. Uit dat onderzoek is immers gebleken dat u op 9 juni 2021 reeds een leeftijd ouder dan achttien heeft, waarbij 22,5 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar een goede schatting zou zijn. Een noemenswaardig verschil. Hoewel deze beslissing reeds lang werd betekend, tekende u hiertegen nooit beroep aan. Dat u bovendien ten aanzien van de Bulgaarse, Roemeense én Oostenrijkse asielinstanties gebruik maakte van nóg andere geboortedata en op de koop toe ook andere familienamen opgaf, is simpelweg buitensporig (zie administratief dossier). Zo verklaarde u in Bulgarije en Roemenië meerderjarig te zijn. In Bulgarije gaf u de familienaam '[B.]' op en in Roemenië de familienaam '[T.]'. In Oostenrijk verklaarde u dan weer minderjarig te zijn en maakte u weerom gebruik van de familienaam '[T.]'. Meer nog, voor de Belgische asielinstanties gaf u bij registratie vooreerst de familienaam '[T.]' op om deze nadien te veranderen naar [A.] (zie NBMV-fiche). Eens geconfronteerd met de voornoemde informatie gaf u aan dat België uw eindbestemming was en u op deze wijze trachtte niet als minderjarige te worden opgesloten in een kamp of gedepoteerd te worden. Op basis van uw voornoemde verklaring kan het CGVS onmogelijk vaststellen of u voor de Belgische asielinstanties plotsklaps wel waarheidsgetrouwe verklaringen aangaande uw identiteit wist te delen. Vast staat wel dat u niet terugdeinst voor het afleggen van frauduleuze verklaringen voor al de Europese asielinstanties die u reeds passeerde, inclusief de Belgische (zie supra - leeftijdsonderzoek). Dit ondermijnt uw algehele geloofwaardig reeds een eerste keer op spraakmakende wijze.

Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS wist u ter staving van uw identiteit echter wel plots uw taskara (zie groene map documenten 1) voor te leggen. Hieruit blijkt dat u minderjarig zou zijn geweest op het moment van uw inschrijving bij de DVZ. Hoe dan ook moet er in het kader hiervan op gewezen worden dat in Afghanistan allerlei documenten gezien de hoge graad van corruptie in het land, eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt (zie map 'landeninformatie' document 1). Voornoemde informatie in combinatie met uw antecedenen die in de voorgaande paragraaf uiteen werden gezet, zijn dan ook nefast voor de authenticiteit van het door u neergelegde identiteitsdocument.

Verder meer merkt het CGVS op dat de verklaringen die u aflegde aangaande uw gezinssamenstelling bijkomende vragen doet rijzen over uw oprechtheid met betrekking tot uw verklaringen aangaande uw (familie)leven in Afghanistan.

Zo verklaarde u ten eerste voor de DVZ twee broers en twee zussen te hebben (zie administratief dossier 'verklaring DVZ' nr. 17). Dit terwijl u zowel tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS (CGVS p. 11-12) als bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming (zie administratief dossier NBMV-fiche) verklaarde twee broers en slechts één zus te hebben. Bij confrontatie met deze bizarre vaststelling verklaarde u vreemd genoeg dat er aan u werd verteld dat er pas de ruimte zou worden gelaten om deze foutieve verklaring recht te zetten tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS (CGVS p. 12). Dergelijke gebrekkige verklaring voldoet allerminst. Desalniettemin is het bovendien uiterst bizar dat u zowel naam als leeftijd van een onbestaande zus wist op te geven bij de DVZ. Wat er ook van zij, het feit u alsook volledig andere leeftijden aan uw broers en zus gaf, doet eveneens de werkbrouwen danig fronsen. Zo verklaarde u bij de DVZ dat uw broer [H.] 22 jaar oud is en u bovendien hielp bij de organisatie van uw vlucht uit Afghanistan (zie administratief dossier 'verklaring DVZ' nr. 17 en 36). Echter verklaarde u, contrasterend met voornoemde verklaring, bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming dat uw broer [H.] vijftien jaar oud was (zie administratief dossier NBMV-fiche). U deed tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS zijn leeftijd nota bene verder dalen naar slechts twaalf jaar oud (CGVS p. 11). Ook uw broer [S.], die u bij de DVZ als negenjarige jongen opgaf, zou volgens u zowel bij de registratie van uw verzoek als tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS met achttienjarige leeftijd plots uw oudere broer zijn. Voornoemde verklaring strookt evenmin met het feit dat u zelf op het moment van uw persoonlijk onderhoud verklaarde achttien jaar oud te zijn en aldus dezelfde leeftijd deelt met u zogezegd oudere alsook gehandicapte broer (CGVS p. 11). Met deze opeenstapeling van tegenstrijdige verklaringen aangaande uw eigen gezinssituatie in Afghanistan wist u het CGVS alles behalve te overtuigen van uw oprechtheid.

Voorts verklaarde u ten tweede voor de DVZ tot de vierde graad van het lager onderwijs naar school te zijn gegaan (zie administratief dossier 'verklaring DVZ' nr. 11). In tegenstelling tot deze verklaring verklaarde u tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS plots tegenstrijdig hieraan, nooit naar school of naar een madrassa te zijn geweest, en schilderde u uzelf volledig als analfabeet af (CGVS p. 8-9 en 20). Weerom wist u op deze wijze geen eensluitende schets te geven van uw eigen profiel noch van uw leven in Afghanistan. Deze opvallende tegenstrijdigheden maken dan ook dat het er alle schijn van weg heeft dat u het CGVS liever geen zicht wenst te geven op wie u bent, waar u vandaan komt en wat uw precieze (familiale) omstandigheden zijn/waren in Afghanistan. Het voornoemde gebrek aan transparantie en oprechtheid zorgt er dan ook voor dat u eigenhandig bij voorbaat uw geloofwaardigheid compleet ondermijnt."

7.3.3. Verder motiveert de commissaris-generaal terecht in de bestreden beslissing dat er geen geloof kan worden gehecht aan haar voorgehouden vluchtmotieven. De verzoekende partij slaagt er niet in om haar voorgehouden problemen met de taliban aannemelijk te maken. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing inzake het vluchtrelaas van de verzoekende partij dan ook terecht dat:

- ze het profiel en de familieband met haar oom niet aannemelijk kan maken daar (i) ze geen enkele omschrijving van zijn werk kan geven, (ii) ze geen kennis heeft over de documenten die ze neerlegt en die zijn profiel zouden moeten aantonen, (iii) er van haar kan verwacht worden dat ze de nodige stappen zou hebben gezet om meer inzicht te bekomen over het profiel van haar oom zeker nu ze nog contact heeft met haar moeder en de beste vriend van haar oom maar nalaat dit te doen en (iv) aan de documenten die ze neerlegt geen bewijswaarde kan worden toegekend;
- ze de dreigementen van de taliban die de rechtstreekse aanleiding vormde voor haar vlucht uit Afghanistan niet hard kan maken omdat (i) ze op de DVZ stelt dat haar gezin voortdurend bedreigingen kreeg omwille van het werk van haar oom maar op haar persoonlijk onderhoud blijkt dat er slechts één dreigbrief werd verstuurd, (ii) er aan het bestaan van deze dreigbrief kan getwijfeld worden daar dit enkel is gebaseerd op blote beweringen en ze niet weet waar deze dreigbrief zich momenteel bevindt, (iii) ze op de DVZ stelt dat ze bedreigd werd door de tewerkstelling van haar oom maar tijdens het persoonlijk onderhoud stelt dat de taliban achter haar aan zouden zitten omdat ze haar zouden zien als een spion, (iv) ze verklaart dat ze het dorp moest verlaten omwille van een roddel en niet omwille van rechtstreekse bedreigingen van de taliban en ze eerst niet wist wie van haar dorp banden had met de taliban maar vervolgens stelt dat de *mullah* de taliban verwittigd heeft.
- in tegenstelling tot wat ze beweert bij de DVZ, linkt ze tijdens het persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal het overlijden van haar vader niet aan de dreigementen die ze ten aanzien van haar zouden hebben geuit.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. In voorliggend verzoekschrift slaagt de verzoekende partij er niet in om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De verzoekende partij volhardt immers in haar vluchtrelaas, herhaalt eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, poneert een vrees voor vervolging en spreekt de gevolgtrekking door de commissaris-generaal tegen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

De verzoekende partij tracht haar gebrek aan informatie over het werk van haar oom te vergoelijken door aan te voeren dat het gebruikelijk is voor mensen die voor de regering of buitenlandse strijdkrachten werken zo weinig mogelijk over hun werk zeggen uit angst voor represailles en dat haar moeder geen informatie over het werk van haar oom heeft daar de verzoekende partij al een jaar geen contact meer heeft met haar oom. Er kan wel van een verzoeker om internationale bescherming verwacht worden dat hij zo veel mogelijk informatie naar voor brengt over de kernelementen van zijn vluchtrelaas om zo de asielinstanties de mogelijkheid te geven om op een correcte en juiste manier te oordelen of de verzoeker nood heeft aan internationale bescherming. Het feit dat haar paternale oom werkzaam was voor de voormalige Afghaanse overheid is een kernelement uit haar vluchtrelaas waardoor van haar kan worden verwacht dat ze omtrent zijn werk omvattende verklaringen kan afleggen. De verzoekende partij blijft hier echter in gebreke. Verder heeft de verzoekende partij inderdaad verklaard sinds één jaar geen contact meer heeft met haar paternale oom, doch heeft ze wel nog contact met haar moeder (NPO, p.12) en met de beste vriend van haar oom (NPO, p.13). Aangezien de moeder van de verzoekende partij getrouwd was met haar paternale oom en de beste vriend van zijn oom de documenten met betrekking tot zijn werk heeft opgestuurd naar de verzoekende partij (NPO, p.13), kan er verwacht worden dat deze effectief enige kennis zouden hebben over zijn tewerkstelling voor de voormalige Afghaanse overheid. De verzoekende partij laat echter volledig na om aan te tonen dat ze enige moeite heeft gedaan om extra informatie over de tewerkstelling van haar oom te bekomen langs deze weg of te verduidelijken waarom deze personen geen extra informatie over zijn werk hebben. Dit wijst op een gebrek aan interesse in haar eigen vluchtproblematiek wat verder afbreuk doet aan de ernst en geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas. Voor het overige laat de verzoekende partij de motivering van de commissaris-generaal omtrent het feit dat ze het profiel en de familieband niet aannemelijk kan maken, volledig ongemoeid. In navolging van de commissaris-generaal kan dan ook worden besloten dat ze het profiel van haar oom en de familieband met haar oom niet aannemelijk kan maken. Deze motivering wordt dan ook overgenomen: *“Zo stoelt u uw relaas op het werk van uw paternale oom voor de voormalige Afghaanse autoriteiten. Het CGVS stelt echter vast dat u zowel het profiel als uw nauwe familieband met de persoon [A. Q.], die u vooropstelde als werkend voor de Afghaanse politie op het hoofdkwartier in Nangarhar, allermint wist hard te maken. Dat uw paternale oom werkte in ‘publicaties’ bij de politie in Nangarhar, is meer specifiek meteen ook het enige dat u wist te vertellen over zijn tewerkstelling voor de voormalige Afghaanse autoriteiten. Zo wist u verder letterlijk geen enkele omschrijving van zijn werk te geven. U verklaarde dit door te stellen dat u hem niet zag werken, aangezien hij in Nangarhar werkte en u in Laghman woonde, en dat hij amper iets over zijn werk aan u vertelde (CGVS p. 20). Met een dergelijk gebrek aan kennis van het door u opgeworpen profiel neemt het CGVS allermint genoeg. Verder meer tracht u de familieband en het werk van uw paternale oom evenwel te staven door een foto van de taskara van uw oom, een foto van de badge van uw oom, acht opleidingsen waarderingcertificaten en eenentwintig foto’s in uniform voor te leggen (zie groene map documenten 2-5). Eens gevraagd naar de inhoud en betekenis van deze documenten, stelde u voorop dat u niet wist waar deze documenten betrekking op hadden, maar dat ongetwijfeld het CGVS dit wel kon uitpluizen. Verder verschool u zich achter uw zelfverklaarde analfabetisme (CGVS p. 20-21). In het kader hiervan merkt het CGVS op dat, zelfs al zou u effectief als analfabeet beschouwd moeten worden (quod non, gezien bovenstaande vaststellingen over uw opleidingsniveau), er van u redelijkerwijze verwacht mag worden dat u, gezien uw opgeworpen prangende nood aan bescherming, de nodige stappen zou hebben ondernomen om het CGVS meer zicht te geven op het door u vooropgestelde profiel van uw paternale oom. Dit zeker aangezien u nog wel in contact bent met uw moeder in Afghanistan en de beste vriend van uw oom die nota bene in het bezit was van de voornoemde documenten (CGVS p. 13). Opvallend genoeg wist u, eens gevraagd naar het bewijs van familieband met de persoon vernoemd en afgebeeld op de door u voorgelegde documenten, als analfabeet wel meteen uit te klaren dat de familienaam, de naam van uw grootvader, het district en de plaats waar uw oom vandaan komt, allemaal overeenstemt met uw eigen informatie. Dit is op zijn minst opmerkelijk. Wat er ook zij, dient er specifiek voor wat betreft de foto van de taskara van uw paternale oom en zijn badge op gewezen te worden dat aan dergelijke stukken geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze altijd onderhevig kunnen zijn geweest aan mogelijk knipen-lakwerk. Bovendien moet er op gewezen worden dat uit toegevoegde informatie blijkt dat in Afghanistan allerlei documenten gezien de hoge graad van corruptie in het land, eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt (zie map ‘landeninformatie’ document 1). Voornoemde vaststellingen in combinatie met de frauduleuze verklaringen die u aflegde over uw identiteit voor al de Europese asielinstanties die u reeds passeerde (zie supra), maken dat de authenticiteit van de door u vooropgestelde documenten in twijfel getrokken moet worden. Bijgevolg wist u zowel het profiel van uw oom als jullie familieband allermint aannemelijk te maken, waardoor uw relaas volledig ondergraven wordt.”*

De verzoekende partij verwijst in dit opzicht ook verder naar een rapport waaruit zou moeten blijken dat personen die verdacht worden om de regering te steunen, vaak het doelwit zijn van aanvallen van de taliban. In zoverre de verzoekende partij hiermee wil aantonen dat ze omwille van het werk van haar oom een risico loopt op vervolging of ernstige schade, dient te worden opgemerkt dat ze de tewerkstelling van haar oom of haar familieband met deze niet aannemelijk heeft kunnen maken. De verwijzing naar dit rapport is dan ook niet dienstig.

De verzoekende partij herhaalt in het verzoekschrift in grote mate haar eerder afgelegde verklaringen, wanneer ze stelt waarom ze Afghanistan verlaten heeft. Door louter eerder afgelegde verklaringen te herhalen, slaagt ze er niet in om de motivering van de commissaris-generaal in een ander daglicht te plaatsen.

Verder stelt de verzoekende partij dat ze haar dorp niet louter heeft verlaten vanwege geruchten maar ook vanwege een algemene bedreiging dit tot uiting kwam door middel van een dreigbrief. De commissaris-generaal stelt echter terecht in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij het bestaan van deze dreigbrief niet aannemelijk kan maken daar ze de dreigbrief niet neerlegt of hierover geen geloofwaardige verklaringen kan afleggen. Bovendien verklaart ze op DVZ dat haar gezin voortdurend bedreigd werd door de taliban maar dit niet overeenkomt met haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. De verzoekende partij kan met haar betoog geen afbreuk doen aan deze motivering. De verzoekende partij slaagt er met haar uiterst summier en weinig zeggend betoog niet in om de correcte vaststellingen van de commissaris-generaal te weerleggen of in een ander daglicht te plaatsen. Deze wordt dan ook overgenomen omdat deze pertinent en juist is en steun vindt in het administratief dossier:

“Wat betreft uw vrees voor vervolging, verklaart u in essentie dat u niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat de taliban u wil doden, aangezien u gezien wordt als spion voor de voormalige Afgaanse autoriteiten. Zo stoelt u uw relaas op het werk van uw paternale oom voor de voormalige Afgaanse autoriteiten. Het CGVS stelt echter vast dat u zowel het profiel als uw nauwe familieband met de persoon [A. Q.], die u vooropstelde als werkend voor de Afgaanse politie op het hoofdkwartier in Nangarhar, allerm minst wist hard te maken. Dat uw paternale oom werkte in ‘publicaties’ bij de politie in Nangarhar, is meer specifiek meteen ook het enige dat u wist te vertellen over zijn tewerkstelling voor de voormalige Afgaanse autoriteiten. Zo wist u verder letterlijk geen enkele omschrijving van zijn werk te geven. U verklaarde dit door te stellen dat u hem niet zag werken, aangezien hij in Nangarhar werkte en u in Laghman woonde, en dat hij amper iets over zijn werk aan u vertelde (CGVS p. 20). Met een dergelijk gebrek aan kennis van het door u opgeworpen profiel neemt het CGVS allerm minst genoeg. Verder meer tracht u de familieband en het werk van uw paternale oom evenwel te staven door een foto van de taskara van uw oom, een foto van de badge van uw oom, acht opleidingsen waarderingcertificaten en eenentwintig foto’s in uniform voor te leggen (zie groene map documenten 2-5). Eens gevraagd naar de inhoud en betekenis van deze documenten, stelde u voorop dat u niet wist waar deze documenten betrekking op hadden, maar dat ongetwijfeld het CGVS dit wel kon uitpluizen. Verder verschool u zich achter uw zelfverklaarde analfabetisme (CGVS p. 20-21). In het kader hiervan merkt het CGVS op dat, zelfs al zou u effectief als analfabeet beschouwd moeten worden (quod non, gezien bovenstaande vaststellingen over uw opleidingsniveau), er van u redelijkerwijze verwacht mag worden dat u, gezien uw opgeworpen prangende nood aan bescherming, de nodige stappen zou hebben ondernomen om het CGVS meer zicht te geven op het door u vooropgestelde profiel van uw paternale oom. Dit zeker aangezien u nog wel in contact bent met uw moeder in Afghanistan en de beste vriend van uw oom die nota bene in het bezit was van de voornoemde documenten (CGVS p. 13). Opvallend genoeg wist u, eens gevraagd naar het bewijs van familieband met de persoon vernoemd en afgebeeld op de door u voorgelegde documenten, als analfabeet wel meteen uit te klaren dat de familienaam, de naam van uw grootvader, het district en de plaats waar uw oom vandaan komt, allemaal overeenstemt met uw eigen informatie. Dit is op zijn minst opmerkelijk. Wat er ook zij, dient er specifiek voor wat betreft de foto van de taskara van uw paternale oom en zijn badge op gewezen te worden dat aan dergelijke stukken geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze altijd onderhevig kunnen zijn geweest aan mogelijk knipen-lakwerk. Bovendien moet er op gewezen worden dat uit toegevoegde informatie blijkt dat in Afghanistan allerlei documenten gezien de hoge graad van corruptie in het land, eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt (zie map ‘landeninformatie’ document 1). Voornoemde vaststellingen in combinatie met de frauduleuze verklaringen die u aflegde over uw identiteit voor al de Europese asielinstanties die u reeds passeerde (zie supra), maken dat de authenticiteit van de door u vooropgestelde documenten in twijfel getrokken moet worden. Bijgevolg wist u zowel het profiel van uw oom als jullie familieband allerm minst aannemelijk te maken, waardoor uw relaas volledig ondergraven wordt.

Daar u de aanleiding van uw vrees voor vervolging, zijnde de betrekking van uw oom bij de overheid, al niet aannemelijk wist te maken, kan er logischerwijze ook maar weinig geloof worden gehecht aan de door u beweerde gevolgen hiervan, wat voor u de directe aanleiding vormde om Afghanistan te verlaten. Dit blijkt verder uit volgende vaststellingen.

Vooreerst dient er in het kader hiervan op gewezen te worden dat u allesbehalve eensluidende verklaringen aflegde voor de Belgische asielinstanties met betrekking tot de reden waarom en wijze waarop u gevisieerd werd door de taliban en Afghanistan moest ontvluchten. Zo verklaarde u voor de DVZ dat jullie naar aanleiding van het werk van uw oom aanhoudend dreigementen ontvingen van de taliban en hierdoor ook gedood zouden worden (zie ‘vragenlijst CGVS’ nr. 5). Doch weken uw verklaringen tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS hier op spraakmakende wijze van af. Zo maakte u voor het CGVS melding van welgeteld één dreigbrief die door de taliban (voorafgaand aan het incident waardoor u het land diende te verlaten), specifiek gericht aan uw oom, voor uw deur belandde toen zij te weten kwamen dat uw oom voor de voormalige Afgaanse autoriteiten werkte. Dit was naar uw eigen verklaringen toen uw oom reeds lange tijd deze functie bekleedde (CGVS p. 15 en 22). Daarnaast dient er op gewezen te worden dat er aan het

bestaan van de dreigbrief die u plotsklaps voor de eerste keer opwierp tijdens uw persoonlijk onderhoud, getwijfeld kan worden, gezien dit enkel gebaseerd kan worden op uw blote beweringen en u nota bene niet weet waar deze brief zich momenteel bevindt. Weerom wees u in het kader hiervan op uw jonge leeftijd en weerom dient er in het kader hiervan op gewezen te worden dat een dergelijk argument onmogelijk stand kan houden, aangezien u, gebaseerd op uw eigen verklaringen, ongeveer zeventien jaar oud moet zijn geweest op het ontvangstmoment van de dreigbrief (zie supra en CGVS p. 22-23). Voorts dient opgemerkt dat u voor de DVZ met geen woord sprak over het bestaan van deze dreigbrief, noch over heel het incident (waarbij u de aanwezigheid van de taliban doorgaf aan uw oom, wat leidde tot een confrontatie met dodelijke gevolgen) dewelke de directe aanleiding vormde voor uw vlucht. Wat meer is; voor de DVZ gaf u nog duidelijk aan dat de directe bron van uw problemen uw oom was, daar hij omwille van zijn werk bedreigd werd. Echter voor het CGVS lijkt het verhaal opeens om u te draaien, waarbij de taliban specifiek achter u aan zou zitten daar u als spion voor de overheid, de taliban verraden zou hebben (CGVS, p.16). Het is dan ook duidelijk dat u uw relaas steeds blijft aanpassen, wat het geloof er in volledig onderuit haalt.

Ten tweede stelt het CGVS vast dat er werd besloten dat u uw dorp moest verlaten op basis van een roddel die door het dorp ging en niet op basis van rechtstreekse dreigementen uitgaande van de taliban (CGVS p. 17). Een uiterst drastische beslissing op basis van een gerucht dat de ronde deed. In het kader van voornoemde roddel merkt het CGVS bovendien op dat, hoewel u vooreerst wist te verklaren dat u niet wist welke dorpsgenoten banden hadden met de taliban (CGVS p. 7), u plots wist te specificeren dat de mullah van uw dorp – die banden had met de taliban – te weten kwam dat u de locatie van de taliban vrijgaf aan uw paternale oom (CGVS p. 17). Een dergelijke tegenstrijdigheid vormt weerom een bevestiging van uw reeds vastgestelde gebrek aan oprechtheid en transparantie. Voorts bezocht de taliban toevalligerwijze pas na uw vertrek uit uw dorp uw huis, waardoor uw vlucht uit Afghanistan zich toevalligerwijze enkel stoelt op één onrechtstreeks dreigement van de taliban. Opmerkelijk is verder meer dan ook uw verklaring dat u bij de taliban – spion zijnde – als grootste bedreiging werd gezien en prioritair ten dode werd opgeschreven. Dit ondanks het feit dat uw paternale oom voor de voormalige Afghaanse autoriteiten werkte en de politie opriep, en u zichzelf meermaals als een onschuldig jong kind omschreef ten tijde van uw vlucht uit Afghanistan (CGVS p. 17-18). Met voornoemde onlogische en gebrekkige verklaringen wist u ook de dreigementen van de taliban die de rechtstreekse aanleiding vormden voor uw vlucht uit Afghanistan, niet hard te maken.

Voornoemde tegenstrijdige, vage en ronduit gebrekkige verklaringen in het achterhoofd houdend, doet volledig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u vooropgestelde gebeurtenissen die aanleiding gaven tot uw vlucht uit Afghanistan en de redenen waarom u niet zou kunnen terugkeren. In het licht van bovenstaande vaststellingen moet het vluchtrelaas dat u in België uit de doeken deed dan ook als volstrekt ongeloofwaardig beschouwd worden.

Tot slot wenst het CGVS nog te wijzen op uw bewering dat uw vader bij het Afghaanse Nationale Leger zat en hierdoor eveneens dreigementen van de taliban ontving. Doch dient er in het kader hiervan op gewezen te worden dat u over zijn werk niets wist te vertellen en evenmin zijn profiel noch identiteit wist te staven met documenten. Verder meer verklaarde u dat uw vader zeven à acht jaar geleden om het leven kwam bij een zelfmoordaanval toen hij inkopen aan het doen was in de bazaar (CGVS p. 10-11). U gaf bovendien aan dat uw vader op dat moment geen werk meer had. In tegenstrijd met uw verklaringen voor de DVZ linkte u zijn overlijden aldus niet met de specifiek aan hem gerichte dreigementen die de taliban voorheen ten aanzien van hem zouden hebben geuit. Aangezien u zowel voornoemde dreigementen ten aanzien van uw vader als zijn overlijden allermist wist te koppelen aan uw persoonlijke vlucht uit Afghanistan, dient er dan ook volledigheidshalve op gewezen te worden dat het profiel van uw vader terecht geenszins deel uitmaakt van de beoordeling die het CGVS maakte van uw persoonlijke vluchtrelaas.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat u na uw aankomst in de Europese Unie verscheidene landen passeerde zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen, met name Griekenland, Servië, Hongarije en Duitsland. Dit gezegd zijnde, diende u in Bulgarije, Roemenië en Oostenrijk wel reeds een aanvraag om internationale bescherming in. Hier wachtte u een beslissing met betrekking tot uw aanvraag echter niet af. Het feit dat u in Bulgarije, Roemenië én Oostenrijk een beslissing niet hebt afgewacht, alsook hebt nagelaten om in een van de andere voornoemde Europese lidstaten die u passeerde voordat u in België aankwam een aanvraag om internationale bescherming in te dienen, doet afbreuk aan de gegrondheid van uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het reële risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de asielzoeker terecht komt en dat aan hem bescherming verleent, ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst, mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming.

Al deze elementen samen leiden dan ook tot de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet.”

7.3.4. Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt de verzoekende partij er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden bijgevolg in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van de verzoekende partij in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan de verzoekende partij.

Aldus blijkt niet dat de verzoekende partij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

7.3.5. De verzoekende partij voert in het verzoekschrift aan dat ze nood heeft aan internationale bescherming omdat ze vervolging vreest door de taliban omwille van een (gepercipieerde) verwestering.

Ze voert hiervoor aan dat ze sinds 2021 in België verblijft en ongetwijfeld doordrongen is door de Westerse cultuur. Ze werkt bij *McDonalds*, een restaurant dat niet-halal eten aanbiedt. Dit toont volgens haar haar verwestering aan.

7.3.6. Beschermingsverzoeken gebaseerd op (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding in het buitenland kunnen verband houden met de vervolgingsgronden politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Het begrip 'politieke overtuiging' houdt onder meer in dat de verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met potentiële actoren van vervolging en hun beleid of methoden, zonder dat de verzoeker zich in zijn handelen noodzakelijkerwijs door deze overtuigingen, gedachten of meningen moet hebben laten leiden (artikel 48/3, § 4, e) van de Vreemdelingenwet). Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat het begrip 'politieke overtuiging' ruim moet worden uitgelegd en elke opvatting, gedachte of mening omvat die, zonder noodzakelijkerwijs rechtstreeks en onmiddellijk politiek van aard te zijn, tot uiting komt in een handelen of nalaten dat door actoren van vervolging zo wordt opgevat dat het ziet op een aangelegenheid die verband houdt met die actoren of hun beleid en/of hun methoden en een uiting van oppositie of verzet daartegen vormt. De nadruk wordt gelegd op de perceptie van de politieke aard ervan door de actoren van vervolging en niet op de persoonlijke motieven van de verzoeker (HvJ, C-280/21, *Migracijos departamentas*, 12 januari 2023, punten 26, 32). Verder kan volgens het Hof een opvatting, gedachte of mening van een verzoeker die nog niet negatief in de belangstelling heeft gestaan van potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst reeds onder dit begrip vallen indien deze verzoeker verklaart die opvatting, gedachte of mening te hebben of te uiten. Bij de beoordeling of de vrees van een verzoeker voor vervolging wegens zijn politieke overtuiging gegrond is, moet volgens het Hof rekening worden gehouden met het feit dat die overtuiging – vanwege de mate waarin deze wordt geuit of eventueel door die verzoeker verrichte activiteiten om die overtuiging te promoten – de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging in het land van herkomst van de verzoeker heeft gewekt of kan wekken. De sterkte van de politieke overtuiging die de verzoeker stelt te hebben en de eventueel verrichte activiteiten om deze overtuiging te promoten spelen een rol bij de beoordeling van dit risico. Het is volgens het Hof echter niet vereist dat de betrokken overtuiging zo diepgeworteld is bij de verzoeker dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het uiten ervan niet achterwege zou kunnen laten en zo het risico loopt slachtoffer te worden van daden van vervolging in de zin van artikel 9 van die richtlijn. Een verzoeker wiens politieke overtuiging niet fundamenteel of diepgeworteld is kan immers ook worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens "enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land" (HvJ, C-151/22, S, *A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR)*, 21 september 2023, punten 36-37 en 46, 49).

Het begrip 'godsdienst' omvat onder meer theïstische, niet-theïstische en atheïstische geloofsovertuigingen, het deelnemen aan of het zich onthouden van formele erediensten in de particuliere of openbare sfeer, hetzij alleen of in gemeenschap met anderen, andere religieuze activiteiten of uitingen, dan wel vormen van persoonlijk of gemeenschappelijk gedrag die op een godsdienstige overtuiging zijn gebaseerd of daardoor worden bepaald (48/3, § 4, b) van de Vreemdelingenwet). Ook aan dit begrip moet volgens het Hof een ruime uitlegging worden gegeven door al zijn bestanddelen in aanmerking te nemen, ongeacht of die openbaar of privé, gemeenschappelijk of individueel zijn (zie HvJ, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bundesrepublik*

Deutschland/Y en Z, 5 september 2012, punt 63 en HvJ C-56/17, *Bahtiyar Fathi/Predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite*, 4 oktober 2018, pt. 78). Het begrip godsdienst, geïnterpreteerd in het licht van artikel 10 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie kan zowel het *forum internum* – dit is het feit een overtuiging te hebben – als het *forum externum* – dat wil zeggen de belijdenis in het openbaar van de godsdienstige overtuiging – omvatten, aangezien godsdienst op één van beide manieren kan worden uitgedrukt (zie in die zin arresten HvJ, C-426/16, *Liga van Moskeeën en Islamitische Organisaties Provincie Antwerpen e.a.*, 29 mei 2018, punt 44, en HvJ, C-25/17, *Tietosuojavaltuutettu in tegenwoordigheid van: Jehovan todistajat – uskonnollinen yhdyskunta*, 10 juli 2018, punt 47 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Het begrip omvat zowel persoonlijk als gemeenschappelijk gedrag “*dat iemand als noodzakelijk voor zichzelf acht, namelijk gedrag dat „op een godsdienstige overtuiging [is] gebaseerd”, of dat door de geloofsleer wordt voorgeschreven, meer in het bijzonder gedrag dat door een „godsdienstige overtuiging [...] [wordt] bepaald”* (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 71). Het Hof heeft daarbij ook gesteld dat handelingen die bijzonder belangrijk zijn voor de betrokkene om zijn godsdienstige identiteit te bewaren, een relevante factor vormt bij de beoordeling van het gevaar waaraan de verzoeker wegens zijn godsdienst in zijn land van herkomst zal worden blootgesteld (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 70). De vervolgingsvrees is gegrond wanneer in redelijkheid kan worden aangenomen dat de verzoeker bij terugkeer in zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar van vervolging. Daarbij mag van de verzoeker niet worden verwacht dat hij van deze godsdienstige handelingen afziet (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 80).

Inzake de vervolgingsgrond ‘behoren tot een specifieke sociale groep’ oordeelde het Hof dat een groep geacht moet worden een specifieke sociale groep te vormen als met name aan twee cumulatieve voorwaarden is voldaan: (1) de leden van de groep moeten een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet kan worden gewijzigd, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven en (2) deze groep moet in het betrokken derde land een eigen identiteit hebben, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z *tegen de minister voor Immigratie en Asiel*, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova en Ahmedbekov*, punt 89). Het Hof heeft ook benadrukt dat enkel met betrekking tot deze vervolgingsgrond in artikel 10, lid 1 onder d) van de Kwalificatierichtlijn sprake is van een voor de identiteit of morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel kenmerk of geloof dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven (HvJ, *S, A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie*, punt 34).

Voorts heeft het Hof aangegeven dat een uitputtend en grondig onderzoek moet gebeuren van alle relevante omstandigheden met betrekking tot de specifieke persoonlijke situatie van de verzoeker en van de meer algemene context in zijn land van herkomst, met name wat de politieke, juridische, gerechtelijke, historische en sociaal-culturele aspecten ervan betreft, teneinde vast te stellen of die verzoeker een gegronde vrees heeft om persoonlijk te worden vervolgd wegens zijn politieke overtuiging, en met name wegens enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst (HvJ, C-151/22, 21 september 2023, punt 45). Er kan, gelet op de rechtspraak van het Hof inzake het begrip godsdienstige overtuiging en het belang van objectieve landeninformatie bij de beoordeling van beschermingsverzoeken (HvJ, C-756/21, *X tegen International Protection Appeals Tribunal, Minister for Justice and Equality, Ireland, Attorney General*, 29 juni 2023, punten 48-50 en 54-55) redelijkerwijze worden aangenomen dat dergelijk grondig onderzoek *mutatis mutandis* ook vereist is in het kader van een vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

7.3.7. Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De Taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de Taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 18). De Taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de Taliban-versie van de sharia (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het ‘Taliban General Directorate of Intelligence’ (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afgaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa’s over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, “*Afghanistan Country Focus, december 2023*”, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, August 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo’s hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afgaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 45-48 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afgaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation", August 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24 en EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 53-55; "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 148-149; COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023", p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, "Afghanistan: targeting of individuals", August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023", p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als "verwesterd" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "verraders" of "ongelovigen".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 51, EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘*zina*’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA *Country Guidance* wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij verwijst, kunnen worden bijgetreden (EUAA *Country guidance: Afghanistan*, mei 2024, p. 57-61).

7.3.8. Door louter te verwijzen naar haar verblijf in België maakt de verzoekende partij geenszins concreet aannemelijk dat zij om deze reden verwesterd is, in de zin dat zij zich de in België en Europa heersende normen en waarden heeft eigen gemaakt noch dat ze om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Evenmin kan uit een louter verblijf alhier blijken dat de verzoekende partij iemand is die door haar handelingen of gedragingen de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden noch maakt zij concreet aannemelijk dat zij omwille van haar verblijf in België als zodanig zal worden beschouwd. De bewering dat zij doordrongen is door de Westerse cultuur blijft zeer algemeen en vaag en wordt in geen geval nader geconcretiseerd, ingevuld of toegelicht, laat staan dat deze bewering wordt geïllustreerd of gestaafd.

De verzoekende partij duidt verder niet *in concreto* aan dat er bij haar sprake is van een politieke of religieuze overtuiging (zoals een opvatting, gedachte, mening of geloof) die ingaat tegen het gedachtegoed van de taliban en die dermate sterk is dat zij hierdoor in de negatieve aandacht van de taliban zal komen, laat staan dat zij uiting geeft aan oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of zijn omgeving in haar regio van herkomst. Ten slotte maakt zij ook niet concreet aannemelijk dat dergelijke politieke of religieuze overtuiging haar kan worden toegedicht door de taliban of haar lokale gemeenschap in haar regio van herkomst. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat haar westerse levensstijl voor haar identiteit of de morele integriteit dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat zij deze opgeeft. Er blijkt aldus niet dat de verzoekende partij om deze reden behoort tot een specifieke sociale groep.

De verzoekende partij legt bij aanvullende nota ook een arbeidsovereenkomst neer. Uit haar tewerkstelling kan niet blijken, hoewel het restaurant waar ze werkt volgens haar verklaringen geen *halaal*-eten aanbiedt, dat bij de verzoekende partij sprake is van verwestering of normoverschrijding, noch maakt de verzoekende partij aannemelijk dat deze activiteiten een uiting zijn van een politieke of religieuze overtuiging dan wel fundamenteel zijn voor haar identiteit of morele integriteit dat er van haar niet mag worden verwacht dat zij dit opgeeft indien zij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin kan uit deze activiteiten en de aard ervan volgen dat de verzoekende partij bij terugkeer normoverschrijding of verwestering zal worden toegeschreven, laat staan een overtuiging of geloof zal worden toegedicht die ingaat

tegen het gedachtengoed van de taliban of die de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap, in Afghanistan heeft gewekt of kan wekken. Ook maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van haar activiteiten hier in België om deze reden anders, laat staan negatief, zal worden gepercipieerd en geveiseerd en zij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd. Voorts toont de verzoekende partij met deze stukken en haar algemene verklaringen niet *in concreto* aan dat of waarom zij bij een terugkeer naar Afghanistan zou worden geconfronteerd met zodanig ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat zij haar leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat zij er niet (meer) zou kunnen aarden. Ook kan uit haar activiteiten alhier niet blijken dat haar gedragingen zijn doordrongen van een zodanige (onbewuste) verandering, dat zij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat zij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd. De voorgelegde stukken tonen geenszins aan dat de verzoekende partij zich (onbewust) bepaalde gedragingen, normen en waarden, die strijdig (kunnen) zijn met deze die gelden in de Afghaanse samenleving, zodanig eigen zou hebben gemaakt dat zij bij terugkeer naar Afghanistan een risico loopt te worden vervolgd. Evenmin blijkt dit uit het attest van de psycholoog. Dit toont enkel aan dat zij tweemaal op raadpleging gegaan is.

De verzoekende partij stelt volledig doordrongen te zijn van de Westerse cultuur, maar buiten een verwijzing naar haar lang verblijf en tewerkstelling, werkt zij deze bewering niet verder uit, noch wordt dit nader geconcretiseerd en onderbouwd. Door louter te verwijzen naar haar verblijf en tewerkstelling in België schetst de verzoekende partij aldus geen concreet en diepgaand beeld van de impact van haar verblijf in België op de gevolgen van een terugkeer naar Afghanistan, met name waarom zij hierdoor onder de negatieve aandacht van haar lokale gemeenschap en/of de taliban zou komen, al dan niet wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat zou zijn zich te conformeren aan de huidige binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen. Minstens toont de verzoekende partij niet aan dat zij doorheen de jaren die zij in België heeft doorgebracht totaal vervreemd zou zijn geraakt van de gebruikelijke Afghaanse waarden en normen of zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

De verzoekende partij kan niet volstaan met een algemeen betoog inzake de risico's voor teruggekeerde verwesterde Afghanen onder verwijzing naar algemene landenrapporten en studies om aannemelijk te maken dat zij verwesterd is of als dusdanig zal worden gepercipieerd in geval van terugkeer. Hierboven werd reeds gesteld dat uit de landeninformatie niet volgt dat voor elke Afghaan die terugkeert louter omwille van zijn verblijf in het buitenland een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen noch dat elke Afghaan louter omwille van zijn verblijf in België als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden. De verzoekende partij brengt geen concrete elementen aan waaruit het tegendeel kan blijken. Voor het overige beperkt de verzoekende partij zich tot het citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op haar persoonlijke situatie te betrekken. Op basis van de voorgaande vaststellingen dient benadrukt dat de verwijzing naar algemene informatie niet kan aantonen dat de verzoekende partij in geval van terugkeer een risico loopt om te worden vervolgd. De verzoekende partij dient haar vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen, maar blijft hiertoe, gelet op wat voorafgaat, in gebreke.

Verder maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij voor haar vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Evenmin brengt de verzoekende partij enig concreet element aan waaruit zou blijken dat zij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of als ernstige schade. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van de verzoekende partij naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. De verzoekende partij reikt echter in het kader van haar beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat zij bij een eventuele terugkeer uit Europa door haar familie of haar lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in haar hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade.

Gelet op haar individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat zij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering/normoverschrijding.

7.4. Inzake haar Tadzjiekse origine bemerkt de Raad dat het louter gegeven een Tadzjiek te zijn niet voldoende is opdat verzoeker in aanmerking zou komen voor internationale bescherming. Uit de landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, blijkt immers niet dat er sprake is van een systematische vervolging van alle personen van Tadzjiekse origine (zie EUAA, "Country Guidance: Afghanistan" van mei 2024, p. 69-70). In de beschikbare informatie kan worden gelezen dat bij de individuele beoordeling van een vrees voor vervolging in hoofde van een persoon met Tadzjiekse etniciteit, er rekening gehouden moet worden met het gegeven dat deze persoon gepercipieerd zal worden als iemand die banden heeft met de National Resistance Front (hierna: NRF), waarbij in het bijzonder de Tadzjiekten afkomstig uit de Panjshir provincie en het district Andarab in de provincie Baghlan een gevaar lopen. De Raad stelt in casu vast dat verzoeker eerder geenszins gewag heeft gemaakt van een vervolgingsvrees wegens zijn Tadzjiekse origine, noch van enige banden met de NRF. Verzoeker is weliswaar afkomstig uit de Baghlan provincie, doch niet afkomstig uit voormeld district dat als risicovol wordt aangemerkt. In het licht van deze omstandigheden maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij zal worden geïsoleerd bij een terugkeer naar Afghanistan, wegens het loutere gegeven van Tadzjiekse origine te zijn.

7.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

8.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "*§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.*

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."*

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een "reëel risico" loopt. Het begrip "reëel risico" wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip "ernstige schade" door drie onderscheiden situaties te voorzien.

8.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, worden door de verzoekende partij geen concrete elementen aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

8.3. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

8.4. In de mate dat verzoekende partij verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden: de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoekende partij moet daarbij aannemelijk maken dat zij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoekende partij in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat zij behoort tot een groep van geïdendeerde personen; zij toont niet aan dat zij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Haar betoog in het verzoekschrift en de aanvullende nota doet hierover niet anders denken.

Zoals hoger reeds aangehaald wordt niet betwist dat Afghanistan wordt geconfronteerd met een ernstige humanitaire crisis. De door de verzoekende partij geciteerde nieuwsberichten en passage uit landeninformatie liggen in dezelfde lijn als de hierboven geciteerde bronnen en bevestigen dat de humanitaire en economische situatie prangend is en dat natuurrampen de situatie nog hebben verslechterd, maar hieruit kan niet worden besloten dat deze situatie wordt veroorzaakt door een actor, noch dat de verzoekende partij als gevolg van een intentionele handeling of nalaten te handelen persoonlijk wordt geïdendeerd waardoor zij in een situatie zal belanden waarin zij niet in haar elementaire levensbehoeften kan voldoen.

De verzoekende partij verwijst in haar aanvullende nota naar een artikel aangaande de stijgende spanningen na het verbranden van een Koran in Stockholm Khaama "*Swedish Committee halts activities in Afghanistan amid rising pressure*" van 17 maart 2024 en een artikel betreffende de verlenging van het mandaat van UNAMA en de verslechtering van de situatie in Afghanistan, met name Ariana News "*UN Security council extends Afghanistan mission mandate for one year*" van 16 maart 2024 en UNAMA "*Report on Afghanistan*" van maart 2024. De verzoekende partij betoogt voorts dat uit het verslag van UNAMA van maart 2024 valt af te leiden dat de controle van verplaatsingen in het land zijn vergroot en de *checkpoints* worden bezet door de taliban, de situatie van de scholen is verergerd, veiligheidsincidenten toenemen, de economische situatie niet verbetert en de werkloosheidscijfers de hoogte in gaan en aldus zo het risico om in een situatie van verregaande deprivatie terecht te komen is aangetoond. Betreffende haar verwijzingen naar bovenvermelde artikelen en rapporten, stelt de Raad vast dat het risico voor de verzoekende partij *in concreto* aannemelijk moet worden gemaakt, waarbij van haar mag worden verwacht dat zij concrete, op haar persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat zij persoonlijk omwille van haar profiel dreigt te worden geïdendeerd of vervolgd bij een terugkeer naar Afghanistan. Dit is *in casu* niet het geval.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoekende partij om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoekende partij naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

8.5. Opdat aan de verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

In de referentieperiode juli – september 2023 bevinden de belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjsher en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen neemt aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als “verminderd” en “beperkt”. ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Koboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Koboel) (EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van december 2023, p. 32-34). In de referentieperiode 1 juli 2022 – 12 januari 2024 eist het *Afghanistan Freedom Front* (AFF) een toegenomen aantal aanvallen tegen taliban-doelen op. Op X, voorheen Twitter, beweert de AFF, 43 aanvallen te hebben uitgevoerd in de periode 1 oktober 2023 – 15 januari 2024, waarvan 19 in november 2023, zoals gerapporteerd door *BBC Monitoring*. De meeste aanvallen zouden zijn uitgevoerd in Kabul en de noordoostelijke provincies Laghman, Kapisa, Parwan en Takhar. Eén geclaimde aanval werd uitgevoerd in de stad Kandahar. In diezelfde referentieperiode registreren ACLED en de UCDP ook aanvallen waarbij de AFF betrokken was (respectievelijk 36 en 38 veiligheidsincidenten). Er werden veiligheidsincidenten geregistreerd zowel in de bovengenoemde provincies, als in de provincies Baghlan, Balkh, Panjshir en Samangan. De UCDP registreert echter geen enkel veiligheidsincident in Takhar. De Secretaris-Generaal van de VN beschrijft het AFF als “meest actieve groep” tijdens de laatste referentieperiode die loopt van 18 september tot 1 december 2023, terwijl hij het NRF omschrijft als “veel minder actief dan in 2022”. (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 5).

De Secretaris-Generaal van de VN stelt ook vast dat het NRF geen aanvallen uitvoert in haar voormalige bolwerk in de provincie Panjshir. ACLED noch UCDP registreren enige veiligheidsincidenten waarbij het NRF betrokken is in Panjshir in de periode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024, maar wel in andere delen van Afghanistan. Bij geregistreerde ACLED-incidenten, waarbij het AFF en NRF betrokken zijn, zijn de *de facto* militaire troepen of de *de facto* politiemacht de doelwitten. ACLED registreert 36 veiligheidsincidenten waarbij het AFF en 23 waarbij het NRF betrokken is in de periode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024. In diezelfde periode registreert de UCDP 38 veiligheidsincidenten waarbij het AFF en 22 waarbij het NRF betrokken is. In het kader van voorgaande incidenten worden geen burgerdoden geregistreerd (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 5).

De Secretaris-Generaal van de VN constateert een algemene daling van het aantal aanvallen dat wordt opgeëist door of toegeschreven aan ISKP. In de periode van 1 augustus tot 7 november 2023 registreerde de VN 8 ISKP-aanslagen in 3 provincies. Drie van deze aanvallen waren gericht tegen de sjiietische gemeenschap, waaronder een aanval in Pul-e Khumri, en twee van de aanvallen in Dasth-e Barchi (op 23 oktober en 7 november 2023). ACLED-gegevens wezen ook op een daling van het aantal veiligheidsincidenten waarbij ISKP betrokken was in 2023 (49 incidenten in totaal) in tegenstelling tot 2022 (199 incidenten). Ook Human Rights Watch constateerde een afname van ISKP-aanvallen in 2023. (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 7).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteert de UCDP, 781 incidenten, waarbij de meeste incidenten plaatsvinden in de provincie Koboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van december 2023, p. 36). In diezelfde referentieperiode documenteert ACLED, 1 618 veiligheidsincidenten, waarvan de meesten vallen in de provincie Koboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van december 2023, p. 29-30).

In Koboel worden door UCDP, 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van december 2023, p. 34).

ACLED registreert in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Koboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Koboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreert in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised*

Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023). Hiervan valt meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' zijn verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers zijn het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelt in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalt tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

In de referentieperiode van 1 juli 2022 – 12 januari 2024 documenteert ACLED, 1 826 veiligheidsincidenten. Kabul is de provincie met de meeste geregistreerde incidenten, gevolgd door Takhar, Panjshir, en Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de derde en vierde plaats. (EUAA *Country Guidance Afghanistan, mei 2024*, p. 113; COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 4).

In diezelfde referentieperiode worden er volgens de UCDP-gegevens in totaal 713 dodelijke burgerslachtoffers geregistreerd, waarvan de meesten vallen in de provincie Kaboel (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38), Baghlan (31) Kunduz (179), Balkh (92) en gevolgd door Samangan, Kandahar, Balkh en Takhar. Gevechten tussen de taliban en het NRF/AFF vinden voornamelijk in deze provincies plaats. Meer dan de helft van de dodelijke slachtoffers in deze provincies valt in de maanden juli – oktober 2022.

Volgens de UCDP-gegevens zijn in de periode augustus – november 2022, 144 burgerdoden (23% van alle burgerdoden in die referentieperiode) het gevolg van vier aanvallen tegen religieuze plaatsen en sjitische doelen in Kaboel, Herat en Samangan.

In de periode 1 juli 2022 – 12 januari 2024 registreert de UCDP in de provincie Kaboel in totaal 199 burgerdoden als gevolg van 245 veiligheidsincidenten. De meeste burgerdoden als gevolg van 'aanvallen tegen burgers' worden toegeschreven aan ISKP, gevolgd door aanvallen tegen burgers door onbekende actoren en de *de facto* regering. Verder worden in Kabul 30 burgerdoden gemeld bij 32 veiligheidsincidenten waarbij de *de facto* regering aan de ene kant en ISKP aan de andere kant betrokken zijn.

Volgens de ACLED-gegevens is Kaboel de provincie met de meeste veiligheidsincidenten gecodeerd als "explosies/geweld op afstand". In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreert ACLED in totaal 393 dodelijke slachtoffers onder strijders en niet-strijders.

Het Internationaal Comité van het Rode Kruis (ICRK) registreert 541 veiligheidsincidenten met landmijnen en explosieve resten ('*Explosive remnants*') in januari – juni 2022. Bij deze incidenten raken in totaal 1 092 mensen gewond of gedood. De incidenten vinden voornamelijk plaats in het zuiden en het oosten van Afghanistan (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, mei 2024, p. 114-115).

In de periode van 1 oktober 2023 tot 12 januari 2024 documenteert ACLED 207 veiligheidsincidenten, waarvan 69 gecodeerd worden als "gevechten", 33 als "explosies/geweld op afstand" en 105 als "geweld tegen burgers" (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 4).

UCDP documenteert 118 veiligheidsincidenten en 93 burgerdoden.

In diezelfde referentieperiode zijn de *de facto* militaire troepen de actoren die het vaakst betrokken zijn bij veiligheidsincidenten geregistreerd door ACLED met burgers als doelwit (67 incidenten in totaal). De UCDP registreert 21 van dergelijke incidenten, met 15 burgerdoden als gevolg.

ACLED registreert 25 veiligheidsincidenten waarbij burgers het doelwit zijn van onbekende actoren, en 11 gebeurtenissen waarbij ISKP betrokken is.

De UCDP registreert 10 van zulke incidenten, waarbij 13 burgerdoden vallen. Bovendien registreert de UCDP 8 incidenten die geclaimd of toegeschreven worden aan ISKP en die 51 burgerdoden veroorzaken.

In 2023 zijn er geen sektarische aanvallen tegen de sjiitische Hazara gemeenschap geregistreerd, totdat een zelfmoordterrorist op 13 oktober 2023 een sjiitische moskee aanvalt in Pul-e Kumri (provincie Baghlan). De schattingen van het aantal doden en gewonden lopen uiteen. Volgens de taliban veroorzaakt die aanval 7 doden en 1 gewonde, terwijl de *New York Times* melding maakt van "minstens" 17 doden en 'tientallen' gewonden en UNAMA het heeft over 21 doden en 30 gewonden. ISKP eist de verantwoordelijkheid voor de aanslag op. (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 6).

Uit voorgaande cijfergegevens blijkt dat de daling van het geweld zich voortzet en verder als gevolg heeft dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteert 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en de IOM meldt dat in 2022 in totaal 1 525 577 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 41 en EUAA *Country Guidance Afghanistan*, mei 2024, p. 115).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023 nog steeds actueel.

De verzoekende partij is afkomstig uit de provincie Laghman. Uit landeninformatie blijkt dat voor de provincie Laghman geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024.

Haar betoog in het verzoekschrift is gelet op het voorgaande dan ook niet dienstig.

Gelet op het voormelde toont de verzoekende partij niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

8.6. Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

9. Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 48/6 moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij op geen enkele wijze toelicht waarom zij van oordeel is dat het hierboven vermelde artikel wordt geschonden. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of rechtsbeginsel wordt geschonden. Aangezien de verzoekende partij dit volledig nalaat, is dit middel niet-ontvankelijk.

10. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Het vluchtrelaas werd niet geloofwaardig bevonden en er zijn voorts geen concrete individuele aanwijzingen dat de verzoekende partij heden dreigt te worden vervolgd in Afghanistan. Bijgevolg is de verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

11. In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad in

onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

13. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiend oktober tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter

M. DENYS, griffier

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS